

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1 9 3 0
M A J

Zdrava kri je vir in moč življenja.

O KRVI.

Zdrav človek ima v telesu krvi $\frac{1}{13}$ svoje telesne teže. Človek na primer, ki je težak 78 kg, ima 6 kg krvi.

Kri je prava hranilna tekočina, iz katere je nastal sleherni del človeškega telesa. Kri torej hrani in vzdržuje telo.

Glavna sestavina krvi je železo. Čim začne kri izgubljati železna telesca, postaja slabša — ne more zadostno hraniti in vzdrževati našega telesa.

Osebe, ki jim kri izgublja železo, postanejo malokrvne — blede — brez apetita (teka) — nervozne — često jih boli glava — so nemirnega spanja — obraz jim postane žolt — utruja jih najmanjše duševno ali telesno delo — nagnjeni so k vsem boleznim in proti njim zelo malo odporni.

Mnogo je vzrokov, radi katerih kri izgublja svojo glavno sestavino, železo: premalo gibanja v svežem zraku — nezadostna hrana — preveč duševnega ali telesnega dela — dnevne skrbi — nastanek bolezni krvi same — kakšna težja bolezen (vnetje pljuč — tifus — influenza — gripa — pljučne in notranje bolezni) itd.

Skraja so to malenkostni pojavi, a če se o pravem času preprečijo, imajo lahko že naslednji dan težke posledice.

Preprečite posledice o pravem času in ljudem, bodisi otrokom ali odraslim, boste lahko pomagali, in sicer na enostaven način, da jim namreč daste taka hranilna sredstva, ki vsebujejo železo v taki obliki, da lahko pronica v kri. En tak preparat, ki krvi nadomešča železo, poznajo vsi zdravniki — vsi sanatoriji — vsi bolniki — ves svet, preizkusile so ga stotine ljudi in je v prometu pod imenom

Energina

hranilni preparat za kri in živce. Dajte takoj malokrvnim otrokom trikrat na dan pred jedjo po eno malo, odraslim pa trikrat na dan po eno veliko žlico. Okus ima kot najboljši liker. Otroci bodo po 3, odrasli pa po 3—6 velikih steklenicah **PREROJENI**.

Takoj boste opazili: Bledica obraza se bo umaknila zdravi in rumeni barvi — pojavila se bo velika slast do vsake jedi — živci bodo postali krepkejši in zdravejši — spanje mirno in zdravo. Dolžnost bi bila roditeljev, da bi dajali dečkom in deklicam med 12. in 15. letom, ko so v razvoju in morajo imeti najbolj močno in zdravo kri, vsak dan 2 do 3 male žličke okusnega preparata

Energina

Energina priporočamo vsakemu otroku, ki hodi v šolo. Energina, hranilno sredstvo za kri in živce, se dobi v vseh lekarnah v politrskih steklenicah po 40 Din. Ako bi ga ne imeli, naročite ga na naslov:

Laboratorij „ALGA“ Sušak

3 velike steklenice za 128 Din. 6 velikih steklenic za 248 Din in 1 zastoj.
12 velikih steklenic za 492 Din in 2 zastoj.

Vsaki steklenici je priloženo točno navodilo. Navodila v vseh jezikih.
Pomlad in poletje je izbrala narava sama kot najboljši letni čas za krepčanje in osveževanje krvi.

Precizne ure

Schaffhausen Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vuhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

Cena listu:

Din 20— za posamezne

Din 18— za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

- v Avstriji šil. 3—
- v Italiji lir 8—
- v Češkoslovaški Kč 15—
- v Franciji fr. 12—
- v Ameriki dol. 0-50

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti »knjižbi na posestva, proti poročtvu i t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Samo 49 Din

- Št. 125, Budilka, 16cm visoka, dobro kolesje, 3 letna jamstvo Din 49—
- Št. 105, Enaka 19 cm visoka, Din 61.20
- Št. 106, Enaka, z radijskimi štev. in kazalci Din 76—
- Št. 120, Kovinasta že na ura z dobrim koles., namazana in regul. 3 l. gar. Din 44—
- Št. 121, Enaka z radij. štev. in kazalci Din 58—

— Cenik zastoj in franko. —
Lastna protokolirana tovarna ur v Sveti.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Proti alkoholu

je edino sredstvo »AVINALE«; iz telek berlinskega lekarnarja Francka, ki pa je zdravju neškodljivo; z njim morete odvaditi pijance, ne da bi sami kaj vedeli za to. Polno zahvalnic ozdravljenih. — Cena Din 220.— Razpošilja

N. Popović, Beograd

Kolarčeva 7

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino GRITZNER, ADLER in KAYSER za dom, obrt in industrijo v vseh opremah.

Istotem tv. careki pletilni stroj

DUBIED.

Pouk v vezanju brezplačen. — Niske cene. — Priročnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

bliu Prešernovega spomenika za vodo. Večletna garancija. Tudi na obroke.

Koledar Apostolstva molitve za maj 1930.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. Očeta: Marija, vzornica in braniteljica čistosti.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. Očeta:

Misijonska akcija med izobraženci.

Mesečni zaveznik: Varstvo sv. Jožeta (7.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Četrtek	Filip in Jakob ap.	Katoliška akcija	Ljublj. stoln.	Dravograd
*2 Petek	Anastazij c. uč.	Vpeljava Svete ure	Trebelno	Ojstrica
3 Sobota	Na d. sv. križa	Razpelo po naših hišah	Sv. Križ Lit.	Črneče
*4 Nedelja	2. povel. Florjanm.	Zaupanje v presveto Srce	Kamna gor.	Libeliče
5 Poned.	Pij V. p.	Sv. Oče in njegove zedeve	Ljublj. sv. Flor.	Jarenina
6 Torek	Janez E. p. I. v.	Šmarnična pobožnost	Orehok	"
7 Sreda	Varst. sv. Jož	Ponižanje sovr. Cerkve	Št. Gotard	Kotlje
8 Četrtek	Prik. Mih. nadang.	Velikonočne spovedi	Šmihel	Mežica
9 Petek	Gregor Nac.	Trpeča Rusija	Rakitna	Sv. Jakob Sl. g.
10 Sobota	Antonin š.	Naš konkordat	Javor	Sv. Daniel
11 Nedelja	3. povel. Franc H.	Duh. veje in misljoni	Nova Štifta	Št. Ilj v Sl. g.
12 Poned.	Pankracij m.	Čistost šolske mladine	Kopenj	Guštanj
13 Torek	Servacij m.	Blagoslov na polju	Knežak	Svečina
14 Sreda	Bonifacij m.	Prilporočene zadeve	Fara p. Kost.	Sv. Jurij P.
15 Četrtek	Janez de la Salle	Krščanska vzgoja mladine	Stara cerkev	Sp. Sv. Kungota
16 Petek	Janez Nep. m.	Verske odločnosti mož	Nova Oselica	Maribor sv. Al.
17 Sobota	Paskal B. s.	Dostojna ženska noša	Mekinje	Sv. Lenart Sl. g.
18 Nedelja	4. povel. Feliks	Čistost kmečke mladine	Lesce	"
19 Poned.	Celestin	Čistost delavske mladine	Breznica	S. Rupert Sl. g.
20 Torek	Bernardin	Čistost mestne mladine	Dobrova	"
21 Sreda	Srečko Kant.	Evharišični kongres v Zagrebu	Prem	S. Trojica Sl. g.
22 Četrtek	Emil	Dobrodne ustanove	Čatež p. Zapl.	Negova
23 Petek	Deziderij	Vdanost bolnih v voljo božjo	Krško kap.	Sv. Jurij Pr.
24 Sobota	Mar. pom. kr.	Zaupanje v Marijo	Ljublj. Križ.	Črna
25 Nedelja	5. povel. (Križeva)	Naši izseljenci	Godovič	S. Benedikt S. g.
26 Poned.	Filip Nerl	Pogosto sv. obhajilo otrok	Sv. Trojica p. M.	"
27 Torek	Magdalena	Širitelji pobožnosti Srca J.	Ljubno	S. Ana n. Krbg.
28 Sreda	Avguštin š.	Zadeve naših škofov	Sv. Helena	Sv. Jurij Sl. g.
29 Četrtek	Vneboh. M. Pac. d	Misel na nebo	Sv. Duh	"
30 Petek	Ferd nand	Misijonska kongregacija v Ljubljani	Rateče	S. Boženk Sl. g.
31 Sobota	Marija sr. mil.	Marijine družbe. Umrl.	Kranj	Marija Snežna

PROŠNJE.

Neimenovana iz K. se priporoča sv. Antonu za pomoč v nujni in težki zadevi, prosi tudi molitve dobrih vernikov. — Neimenovan priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J., Tereziji Ledohowsky mladelega fanta, da bi opustil nevarna pota in da bi postal dober, značajan mladinec. — Slovenke iz Zagreba priporočajo presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Tereziji Det. J. in † škofu Slomšku težko bolnega bogoslovca iz Zagreba. — Marijina družbenka priporoča Mariji Pom., sv. Antonu, sv. Mali Cvetki rešitev v težki dušni zadevi in pomoč v drugih stiskah sebi in domačim. — F. H. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu, Mariji Pom. za pomoč v težavni zadevi. — M. B. se priporoča sv. Mali Cvetki, sv. Jožefu, sv. Antonu, M. L. Ledohowsky za zdravje svoje in še neke druge osebe. — V molitev na čast presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, na čast sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. se priporoča družinica na Koroškem s 5 nepreskrbljenimi otroki v velikih stiskah, za zdravje in uslišanje posebnih

prošenj. — Družbenka M. š. se priporoča presv. Srcu J., sv. Duhu, Mariji na Rakovni, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, bl. Don Bosco, † škofu Slomšku za zdravje, razsvetljenje in vredno prejetje sv. zakramentov ter dušni mir. — M. P. B. priporoča sv. Duhu in Mariji mir in slogo med mladino domače župnije. — M. A. se priporoča Materi božji, sv. Mali Cvetki in sv. Antonu za zdravje.

ZAHVALE.

N. N. (Ljubljana) se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Tereziji Det. J. in † škofu Slomšku za pomoč v težki stiski. (20 Din za Slom. beatif.) — Zahvaljuje se neka oseba Mariji Pomočnici in bl. Don Boscu za ozdravljenje. N. N. se presrčno zahvaljuje Materi božji za ozdravljenje sestre. — Za neštete uslišane prošnje, zlasti za srečno prestano operacijo in zdravje se iskreno zahvaljuje presv. Srcu J., Lurški M. b., sv. Mali Cvetki, † škofu Slomšku; obenem se priporoča še za nadaljnje milosti — Idričanka. — M. B. se zahvaljuje presv. Srcu J., Materi božji Nadaljevanje na peti strani.

Jubilej v znamenju Pomočnice kristjanov.

Ob osemdesetletnici našega nadpastirja dr. A. B. Jegliča.

Njegova častitljiva podoba in osebnost nam je govoreč simbol naše duhovne matere, ki je „Ecclesia militans“: vojskujoča cerkev med Slovenci, ki z jasnim duhom in z močno voljo oznanja edinozveličavni in nenadomestljivi Kristusov nauk in širi med nami Kristusovo kraljestvo po Mariji: Pomočnici kristjanov.

Kmalu potem, ko je bila (8. dec. 1854) razglašena verska resnica o Marijinem Brezmadežnem spočetju; kmalu potem, ko se je (11. febr. 1858) prikazala Brezmadežna Bernardki v Massabielskem skalovju v Lurdu; kmalu potem in prav takrat, ko je nastajala naša največja euharistična in Marijina božja pot na Brezjah, je bister in čvrst deček iz begunjske župnije na Gorenjskem ostavljal domače zelene trate in tihe gozdove, strme gore in madra jezera, skromne kočice in stare gradove, da se ustavi v Ljubljani in pripravi za višji poklic, ki mu je že takrat tihoma zvenel v mladem srcu.

Pomočnica kristjanov mu je zagotovila svoj blagoslov prav takrat, ko se je leta 1863. tudi v divne Begunje raznesel glas o prvi Marijini čudežni pomoči na Brezjah. Milostipolna Mati mu je postala Pomočnica v vseh dnevih, zlasti v vseh pomembnih in odločitvenih trenutkih njegovega živeljenja.

To je vedel in čutil sam, ko si je kot novoimenovani škof izbral geslo: Po Mariji k Jezusu. V maju, v mesecu Pomočnice kristjanov (22. maja 1898) je bil vstolčen na stolico svetega Nikolaja.

Kmalu po njegovem apostolskem nastopu se je pod okriljem Šmarne gore zgradilo na Šentvidskem polju ozorno vzgojevališče svetega Stanislava, posvečeno Zveličarju sveta. Kmalu po njego-

vem prihodu so prišli v Ljubljano (22. novembra 1902) sinovi apostola Pomočnice kristjanov, ko je že vsepovsod po slovenski zemlji kalila zlata pšenica Marijinih kongregacij, ki jih je škof Jeglič budil v živeljenje.

Poln Marijinega duha in poln hvaležnosti do njenega materinskega srca je poromal s prvimi gojenci in ponovno s prvimi maturanti iz zavoda sv. Stanislava v Lurd, da se zahvali za vse, kar je bila mogočna Pomočnica njemu samemu in njim, ki so zaupali vanj, kakor bi hotel reči: „Postavili so vame vse svoje upanje; a jaz postavljam v Tebe vseh nas zaupanje.“

In to zaupanje ni bilo osramočeno nikoli.

Škof Jeglič je bil tisti apostol, ki je mogel globoko pogledati ne samo v oko, marveč tudi v dušo slovenskega ljudstva; tega ljudstva, ki je v veri v Pomočnico kristjanov tako krepko in močno kakor so naše gorenjske gore, pod katerih daljnem vzhodu stoje naše Brezje; tega ljudstva, ki je po svojem srcu globoko kakor Blejsko jezero, ki se tako divno vidi s sivega grada v Begunjah.

Ob Vaši visoki, po Mariji tako blagoslovljeni živeljski obletnici, Presvetli, Vas pozdravljajo vsi slovenski domovi, rodovi in stanovi. Vsi in Marijini otroci še posebno, prosijo, naj Pomočnica kristjanov razgrne nad Vašo vladikovino svoj čuvajoči materinski plašč, naj razlije nad Vami svojo obilnost svojega blagoslova in naj Vašemu plodonosnemu delu nakloni mir in zmago.

Dr. Alojzij Merhar,
škofijski voditelj v imenu vseh M. D.

Svojemu škofu,

ki je dopolnil 80 let.

Oče,
ne misli, da bomo danes šteli
Tvoja leta, ki Ti glavo sive!
Samo vso Tvojo ljubezen bi radi prešteli,
ki je natihoma padala v naše roke.

Mi imamo le eno zavest: da si ves naš,
in da ne boš nikdar nehal z nami živeti,
da ne moreš niti svojih pomladi prešteti,
ko jih vse v naših rokah ujete imaš!
Čutimo, kako ves z našo svetlo deželo živiš:
kako vsako jutro pozdravljaš zarjo naših gora,
kako se vsak hip v naših cerkvah in cerkvicah mudiš,
kako rad obstaneš pred znamenji sredi polja,
kako si v naših starih domovih doma
kako so vedno le k nam Tvoje misli namenjene,
kako so Tvoje molitve vse z našimi sklenjene,
kako se s svojim Bogom za nas boriš.

S svojim življenjem najlepšo misel si nam razodel:
mnogo je poti v nebo, a nobena mimo Marije,
in le po Njej nam vsa božja milost prisije
in ob Njej bo najlaže vsak k Bogu prišel.

To so nam Tvoja leta:
misel nebeških domov,
Tvoja moč in ljubezen, ki našo zemljo rosi,
Tvoja beseda, ki zdrava v naših dušah živi,
Tvoje veselje, mladost in bogat blagoslov!
Oče,
stokrat zahvaljen za vse Tvoje dni!

Marijinim družbam ljubljanske škofije.

Na praznik Kristusovega vnebohoda, 29. maja t. l., obhaja prevzvišeni g. knezoškof dr. Anton B. Jeglič svojo osemdesetletnico. Gotovo bo ta jubilej odjeknil širom Slovenije in tudi izven slovenskih mej. Kdor ve ceniti velike moče, bo v spoštovanju počastil svivolasega škofa, ki je slovenskemu ljudstvu v nesebični ljubezni skozi vsa dolga leta žrtvoval vse zmožnosti svoje velike duše. V prvi vrsti pa so poklicane Marijine kongregacije, da se za jubilejni dan poklonijo svojemu nadpastirju v najgloblji ljubezni in hvaležnosti. Vemo, kako naš vladika ves čas svojega škofovanja neutrudno goji Marijino češčenje in kliče vernike v Marijine kongregacije. Če nam je Marija tako ljuba in draga, če je skoraj ni župnije, kjer bi ne bil vsaj ta ali oni stan združen ob Marijini zastavi, če smo po Mariji ohranili katoliško zavest — v veliki meri gre zahvala za vse to častiljivemu jubilarantu, ki sam Marijo tako goreče časti, ki nas vse skozi dolga leta k Mariji in po Mariji k Jezusu vodi.

Škofijsko vodstvo Marijinih družb za ljubljansko škofijo naroča zato vsem kon-

gregacijam, naj v dokaz iskrene hvaležnosti do prevzvišenega g. knezoškofa store sledeče: Na praznik Kristusovega vnebohoda bodi v vsaki župniji slovesno skupno sveto obhajilo vseh kongregantov za blagor Presvetlega. Po možnosti proslavite jubilej tudi izven cerkve s slovesnim shodom ali s primerno akademijo. Spominjajmo pa se ljubljenegega vladike tudi sicer skozi vse leto pri sv. maši, v molitvah in drugih dobrih delih, da nam ga dobri Bog ohrani do skrajnih mej človeškega življenja, da z milostjo in blagoslovom še naprej spremlja sleherni njegov korak in sklep.

To bodi duhovni dar Marijinih otrok velikemu Marijinemu sinu za njegov osemdesetletni jubilej.

Škofijsko vodstvo Mar. družb
za ljubljansko škofijo.

Katoliška akcija.

Kraljica apostolov — prosí za nas.

Alojzij Košmerlj.

Spodbuda k apostolskemu delu v katoliški akciji je gotovo ena največjih misli sedanjega sv. Očeta. Velika misel pa rabi velikih vzorov. Kam se bomo ozirali, kje bomo našli navdušenje za sodelovanje pri apostolskem delu Cerkve? K Mariji naj se dvignejo naše oči in naša srca. Marija, kraljica apostolov, bodi naš vzor, naša zvezda vodnica; Mati Kristusova, bodi velika zaščitnica apostolov katoliške akcije.

Marija je bila prva, ki je z vso vne-
mo delovala v laiškem apostolstvu; Marija
že 19 stoletij neutrudno deluje za blagor
in srečo človeškega rodu. Poglavitna in
bistvena vloga Marijina je bila in je ta,
da kot druga, boljša Eva stoji poleg dru-
gega, boljšega Adama in z njim sodeluje
pri velikem delu odrešenja in posvečenja
neumrjočih duš. Po Mariji naj gre člove-
štvo h Kristusu. Z apostolsko ljubeznijo

je govorila ob angelovem oznanjenju svoj
tihovdani: Zgôdi sel, čeprav je dobro ve-
dela, kakšne žrtve jo čakajo s sprejemom
božjega materinstva. Postala je Mati Odre-
šenikova, da posreduje svetu odrešenje.
Kako veliko apostolsko delo je s tem
dovršila. Kakor pa je Kristusa svetu ro-
dila, tako ga hoče v apostolski vnemi dati
slehnemu posamezniku. Kje so našli
Zveličarja pobožni pastirji in sveti Trije
kralji in Simeon in Ana? V Marijinem na-
ročju. Po Mariji so prišli k Jezusu.

V čudoviti skrbi se je Marija žrtvo-
vala za Zveličarja v skritem nazareškem
življenju. Velika Mati nam je ohranila in
vzredila Kralja apostolov, začetnika svete
Cerkve, Zveličarja sveta.

Ko se je Jezus ločil od Marije in od-
šel v javno življenje, je pač krvavelo ma-
terino srce. Toda v apostolski ljubezni do
duš je Marija premagala svojo boleost in

pustila Sina, da gre na svoje veliko apostolsko delo.

In ko je prišel žalostni veliki petek, tedaj je Marija ob Jezusu. Ž njim gre po strašnem križevem potu, ž njim žaluje in trpi, pod Sinovim križem stoji močna Mati in se s Sinom žrtvuje za odrešenje sveta.

Po Zveličarjevem vnebohodu je Marija mati mlade Cerkve. Ne le sv. Janez, vsi apostoli in vsi verniki se zbirajo krog nje, ki ji srce prekipeva apostolske vneme in ljubezni. Kakor je nekdaj klečala pri jaslicah in molila za Odrešenikov uspeh, tako jo vidimo v dvorani zadnje večerje, kako kleči z apostoli in verniki ob zibelki mlade Cerkve in prosi za rast in procvit skrivnostnega Sinovega telesa. Marija moli za apostole, uvaja jih v skrivnosti Jezusovega življenja, spodbuja jih k zvesti apostolski službi. K Mariji se zatekajo učenci v svojih apostolskih trudih in naporih, da pri njej dobijo novega poguma, nove ljubezni, nove gorečnosti. Da, Marija je bila in bo: Kraljica apostolov.

In kaj je Marijina naloga v nebesih? Po volji večnega Boga je Marija skozi vse čase delivka vseh milosti, posredovavka Kristusovega odrešenja vsemu svetu in slehernemu posamezniku. Kakor je bilo nekoč, tako je danes, tako bo vedno: Po Mariji bomo šli k Jezusu.

Marija in njen Sin se pač ne dastá ločiti. Ljubezen do Marije in ljubezen do Kristusa sta neločljivi sestri.

Bratje in sestre! Če hočemo biti zvesti apostoli katoliške akcije, apostoli Kristusovega nauka in življenja, častimo, ljubimo, posnemajmo in pomoči prosimo Marijo, kraljico apostolov!

Z Marijino pomočjo in v Marijinem imenu so se dovršila v zgodovini Cerkve čudovita dela. Ali niso bili veliki reformatorji verskega življenja goreči častilci Marijini! Sv. Frančišek Asiški, sv. Dominik, sv. Bernard in toliko drugih. Koliko so storile za Kristusa in Cerkve Marijine kongregacije. S ponosom lahko zremo na njih apostolsko delo. V težkih časih Lutrovega krivoverstva, ko so stotisoči odpadali od prave Cerkve, je v družbi Jezusovi zrasla prva Marijina družba. Iz te prve veje jih je pognalo sto in sto. Ljudje vseh narodov in vseh stanov so se zbirali krog Marijine zastave. Močna vera se je poživiljala, zaničevana Cerkev je vstala k

novemu sijaju in novi moči. Marijine kongregacije so rodile apostole, polne Kristusovega duha. Ko so ob Marijinih nogah posvetili sebe, so šli na veliko apostolsko delo za prerojenje sveta. Slavni karinal Bausset piše o francoskih kongregacijah takole: »Številne kongregacije, ki so bile ustanovljene v vseh mestih in za vse stanove, so vzdrževale prebivalstvo na površini vere in nrvnosti.« O naši prvi slovenski Marijini družbi v Ljubljani piše Vodnik Marijanski: »Kakor noč in dan se je razlikovala Ljubljana v začetku družbe od one v času njenega razcvita. Četudi k izboljšanju ni pripomogla edino družba, pa je vendar imela velik delež pri tem.«

Kar je Marijino češčenje nekdaj rodilo, to rodi tudi danes in bo rodilo vse dni do konca sveta. Po Mariji, kraljici apostolov, prihaja rešene v težkih časih. V Mariji je naša moč in naša bramba zoper sovražne struje Bogu odtujenega sveta.

Kaj čuda, če so se veliki možje ob snovanju velikih načrtov tako radi zatekali k Mariji in so ob njej vnemali apostolski ogenj svojih src. Po Mariji in v Mariji in z Marijo so uspevali in storili za čast božjo in zveličanje duš dela, o katerih lahko rečemo: »Čudovite so v naših očeh.«

Koliko je storil in dosegel naš doktor Krek. V pismu nekemu novomašniku piše: »Če sem v svojem delu dosegel kaj uspehov, se imam za to zahvaliti Mariji.«

Ozrmo se na našega, v apostolskem delu in trudu osivelega Nadpastirja. V letošnjem majniku obhaja osemdesetletnico rojstva. Nad trideset let že vodi našo škofijo z modro, močno in zvesto roko. Koliko božjega semena je v teh letih vsejal v brazde slovenskih duš, kako je Bog njegovo delo blagoslavljal. Z veseljem lahko zre nazaj na dobo svojega apostolskega delovanja. Vero je našemu ljudstvu ohranil, bil nam je in nam je še kakor Mojzes Izraelcem: vodnik in oče. Odkod je pač črpal svoj pogum v težkih dneh? Odkod je prihajal tolik blagoslov njegovemu trudu? Njegovo geslo nam razodene skrivnost: Po Mariji k Jezusu! Z Marijo je prišel v ljubljansko škofijo. Z njegovim prihodom so vzcvetele Marijine kongregacije. Vse dni nam je neutrujen glasnik Marijine ljubezni in češčenja. Kraljica apostolov je vodila in blagoslavljala

našega apostola. Naj ga vodi in varuje še naprej, naj ga nam ohrani še dolgo, dolgo, da nam bo kot svetilnik na visokem mestu še dolgo svetil k Mariji in po Mariji k Jezusu. V ta namen bomo zanj molili na vnebohodni dan, po Marijinih rokah bomo darovali sveto obhajilo za našega velikega Marijinega škofa.

Apostoli katoliške akcije! Ob Mariji se združimo tudi mi. Naj se bolj in bolj

množijo vrste Marijinih otrok ob Marijinih zastavah. V Marijinih kongregacijah od vseh početkov živi katoliška akcija, Marijini sinovi in hčere naj postanejo prvi med apostolskimi delavci. Posvetimo Mariji svoje načrte, svoje delo, svoje žrtve, svojo ljubezen. Naj dan za dnem, zlasti pa v urah bojev in težav verno kličejo naša srca: Kraljica apostolov — prosi za nas!

Materi za šmarnice.

Mati!

*Kaj zelenja in dehtenja
venčalo bo tvoj oltar.
Kaj naj ti pa duša moja
v šmarnični prinese dar?*

*Nimam rož, da bi nosila
jih ljubeče ti v pozdrav,
dasi rada poklonila
bi ti cvetje vseh dobrav.*

*Mili Jezus, o, posodi
svoje sladko mi Srce,
da poneseš ga v vozilo
Materi, — za šmarnice.*

*Vem, da bo zelo vesela
Mati tega bisera,
saj v nebesih in na zemlji
zánjo ni nič lepšega.*

Miriam.

Naš šmarnični oltar.

Dr. Fr. Jaklič.

Griči, doline in ravani, vrtovi, travniki in gozdi, — vse vzbrsti, zazeleni in se razcvete, ko se približa majnik. Kukavica se oglasi, slavec zagostoli in celi ptičji zbori odmevajo pod večer. Tudi letos se je narava odela v vso svojo lepoto in mislimo, kot bi pričakovala nekaj izrednega in velikega. Na Marijo čaka, ki bo skozi ves mesec maj imela svoje slavje.

Dajte, hribi in doline,
gozdi, travniki, planine:
vsi Devico počastite,
ki je lepše nima svet.

Vsi potoki žuboreči,
ljubi ptički žvrgoleči:
premo-gočni vseh Kraljici
pojte hvalo, pojte čast!

Tako naroča naša pesem in priroda se ji je zopet letos radostno odzvala.

Pa ne le narava — tudi verniki se pripravljajo za Marijino majniško proslavo. V vseh jezikih, kar se jih govori na zemeljskem krogu, se bodo opravljale šmarnice. »Glej, odslej me bodo blagrovani vsi narodi,« je napovedala Mati božja že sama, razsvetljena od Svetega Duha.

Kako lep je tudi naš majnik! V cerkvah, kapelicah in v zasebnih hišah bodo ljubeče roke napletle pred Marijine kipe

in podobe dolgih in težkih vencev. Kot raznobarvni ognji bodo ves mesec plapolali dehteči šopki Mariji na čast. V božjih hramih se bodo zjutraj ali pa zvečer zbiralale trume Marijinih častilcev k čtivu ali k govorom o nebeški Kraljici; dan za dnem bodo ponavljali pred njo vse njene prekrasne naslove, kot jih naštevajo lavretanske litanije; in najprisrčnejše pesmi se ji bodo glasile. Kako rado poje naše ljudstvo ravno Marijine pesmi! Že odpadnika Trubarja so bodle v oči. Prav on nam je zapisal prelepo kitico, polno čudovite narodne umetnine, katero je naše ljudstvo pelo na romanjih:

Ker Marija Boga rodi,
aleluja, o Marijal
V preproste plene* povije,
aleluja, o Marijal
Preproste plene — makov cvet,
aleluja, o Marijal!

Pa ves ta kinč in vse to slavje bo Mariji šele tedaj delalo veselje, če ji bomo tudi v svojem srcu postavili in okrasili šmarnični oltar.

Kako bomo to storili?

Kakor zavzema v cerkvi ali morda tudi v naši sobi v mesecu majniku častno

* plenice.

mesto Marijina soha ali podoba, in sicer kakšna posebno lepa in prisrčna, tako bi naj tudi v naši duši ves majnik še posebno kraljevala podoba nebeške Gospe. Marija naj bi nam bila kar največkrat na misli, naše želje in naša čuvstva bi naj bila kar najbolj pogosto obrnjena do nje, naše Kraljice, zavetnice in Matere.

Ko zarja zjutraj se razgrinja,
si moja misel ti, Marija;
podoba tvoja pred očmi
mi vedno miljena stoji.

Tako bi se naj reklo o slehernem od nas.

Že mati nam je v zgodnji mladosti postavila duhovno sliko Marijino v srce. Kako draga nam je bila takrat Marija, kako važno mesto je zavzemala v našem mišljenju in čuvstvovanju! Verski pouk in nabožno čtivo, molitve in premišljevanja so potem to prvotno sliko še vedno bolj izpopolnjevala in ji dodajala izrazitosti, sijaja in miline. Bogorodica in vedno devica, brezmadežna in polna milosti, prelepi zamislek in umotvor božji, prečisti spev božje ljubezni, — vse to nam je Marija. Umetnik bi ne mogel dahnuti na platno ali v les ali v marmor vse one nadzemske krasote in prisrčnosti, v kateri nam ob najlepših urah zažari Marijina duhovna podoba.

Ako pa nam je v hrupu sveta in v borbah z lastno slabostjo ta Marijina slika nekoliko obledela ter izgubila na omiljenosti, o potem si jo v letošnjem majniku zopet osvežimo in obnovimo! Radi se v duhu mudimo pri njej!

Kaj pa še vidimo na šmarničnem oltarju razen Marijine podobe?

Lepo cvetje dehti v vsem svojem bogastvu barv in oblik pred njo. Prav tako pa morajo tudi našo duhovno Marijino podobo krasiti še prav posebno izbrane cvetlice, in sicer ne take, ki danes cveto, a jutri uvenejo in se osujejo, marveč vedno sveže in vedno dehteče cvetje naših kreposti in čednosti.

Mladina jo bo še prav posebno razveseljevala z lilijami deviške čistosti. Kako je ravno ta čednost Mariji všeč, — njej, ki je prečista in brezmadežna Kraljica devic! Vse naše mišljenje in hotenje, govorjenje in življenje naj bo v Marijinem mesecu še posebno očiščeno vsega nizkonega. Duša naj povsem zavлада nad neurejenimi težnjami telesa.

Kako bo Mati usmiljenja in Mati svete ljubezni vesela tudi naše srčne ljubezni in

dobrohotnosti do bližnjega! O prvih kristjanah so začudeno govorili: »Glejte, kako se ljubijo!« Kako pa sedaj večkrat manjka iskrene krščanske ljubezni do bližnjega! Sebičnost, trdosrčnost in brezobzirnost, škodoželjnost, obrekljivost in opravljalnost, — kako često vladajo tudi v krščanskih srcih! In mnogi jih pri izpraševanju vesti kar prezro ali le površno pregledajo! Usmiljena in potrpežljiva ljubezen do bližnjega, ta plemenita cvetka plemenitega srca, naj torej v Marijinem mesecu zavzema posebno odlično mesto v naši duši. Naloga ljubezni do bližnjega je izčrpno opisal sveti Pavel v 1. pismu do Korinčanov 13, 4—7: »Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni prešerna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli se pa resnice; vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša.«

Tisti, katerim je Bog poslal težje križe, jih bodo v zaupanju na božjo dobrotno previdnost voljno nosili in jih porabili za duhovni napredek, ker preizkušena je resnica, da je ravno trpljenje naš najboljši vodnik na potu očiščenja in ljubezni do Boga. Svojim posebnim izvoljencem Bog že od nekdaj pošilja grenko trpljenje. Koliko je trpela Marija, mati bolečin! V njenem mesecu se bomo torej od nje učili tudi tihe, voljne potrpežljivosti ob vseh svojih križih.

In na gorečo, vztrajno molitev ne pozabimo! Kako je Marija ljubila molitev, in sicer ustno molitev, zasebno in skupno, zlasti pa še premišljevalno molitev! Njen sladki glas je skozi dolga leta vsak dan po večkrat zvenel v nazareški hiši Bogu v čast, in glas njenega sina, včlovečenega Boga, se je ljubeče družil z njenimi molitvami. Njeno premišljevalno molitev pa sv. pismo še prav posebno poudari.

Kako manjka dandanes molitve! Prelepi zamisleki, ki bi donesli obilo koristi in blagoslova Cerкви in vernikom, ostajajo neizvršeni, ker ni dovolj pobožnih duš, ki bi jim z molitvijo priklicale uspeha. Saj je molitev tista velesila, kateri se niti Bog ne ustavlja, kot nam je božji Učenik tako prepričevalno zagotavljal. In v majniku bodo naše molitve še zlasti uspešne, ker Marija, delilka milosti, naše želje še prav posebno blagohotno posluša.

*

In še nekaj vidimo na šmarničnem oltarju: sveče, ki gorijo Mariji na čast in vernikom v izpodbudo.

Tudi mi prižgimo pred duhovno podobo nebeške Gospe take sveče, ki se bodo uporabljale njej na čast. To so dejanja samozatajevanja in samoopovedi. Vsak dan se zaradi Marije premagajmo vsaj v eni stvari. Radovednost oči, želja po govorjenju, nagnjenje k udobnosti, izbirčnost pri jedi, nepotrpežljivost, preobčutljivost itd.: koliko prilike za samopremagovanja se nam nudi vsak dan! Take žrtve niso težke, Mariji so pa posebno drage.

Fátima – Novi Lurd.

Dr. Fr. Jerè.

Dne 13. maja bo preteklo trinajst let, odkar se je Mati božja začela prikazovati v Irijski kotlini (Cóva da Iriá) blizu Fátime, gorske vasice na Portugalskem. Da bomo pomen tega kraja bolj umevali, posezimo za nekaj let nazaj.

Dne 3. oktobra leta 1910. je na Portugalskem izbruhnila vstaja, ki je namerala popolnoma zatreti katoliško vero v deželi. Saj je vstajo vodil veliki mojster portugalskih prostozidarjev Magalhaes Lima. Ko so pregnali kralja Manuela II., so se takoj lotili cerkvenih redov in verskih družb. Že 8. oktobra so jih razpustili. Redovnike in redovnice so izgnali, samostane oropali, potem pa spremenili v vojašnice ali podrlji. Škofe in duhovnike so preganjali, zapirali, nekatere tudi umorili. Vse, kar je katoličanom sveto, so zasmehovali, teptali in uničevali. Odpravili so praznike, prepovedali pouk krščanskega nauka, uvedli civilno poroko in razporoko. Z zakonom z dne 20. aprila 1911 so ločili Cerkve od države, jo oropali vsega premoženja in jo potisnili za deklo države, ker se je vlada vtikala tudi v čisto notranje cerkvene zadeve. Katoliška Portugalska je bila izročena samovoljnosti prostozidarske vlade, ki je nesrečnemu ljudstvu dala čutiti svojo trdo pest. Ljudstvo je silno trpelo. In zdi se, kakor da je hotela Mati božja nesrečno ljudstvo s svojim obiskom potolažiti ter osrčiti, in da je ljudstvo to umelo ter se z vsem srcem oklenilo Matere božje...

Bilo je dne 13. maja 1917 opoldne. Trije otroci, dve deklici in en deček, so pri svojih čredah v Irijski kotlini molili rožni venec. Kar zagledajo na vejah hrasta, pod katerim so molili, svetel oblak; na njem pa stoji čudovito lepa gospa. Otroci se prestrašijo in hočejo zbežati. A neka nevidna moč jih zadrži. Gospa jih

Zlasti pa premagujmo v Marijinem mesecu svojo glavno napako. Saj vemo, v čem smo najbolj šibki in slabi, le malo pomislimo na spovedi zadnjih let ali mesecev! V tisti stvari je naša največja naloga, pa tudi najlepša prilika za žrtve, borbe in zmage. Marija je strla glavo kačisatanu; tudi mi dvignimo peto zoper svojo najbolj zakoreninjeno napako! In le večkrat poprosimo nebeško Zmagovalko, naj nam s svojim Sinom pomaga v borbi!

tako prijazno ogovori, da jim polagoma vsa plahost preide. Vidijo jo vsi trije, slišita obe deklici, toda le najstarejša, Lucija, ki ji je bilo deset let, si upa z gospo govoriti. Gospa jim naroči, naj pridejo do oktobra vsak mesec trinajstega dne pod ta hrast. Opominja jih, naj vsak dan molijo rožni venec v zadoščevanje za grehe sveta in za odvrnitev grozečih božjih šib. Otrokom obljubi srečno smrt. Želi, da bi se tam sezidala kapelica, kamor bi hodili romarji na božjo pot. Opominja ljudi k čistemu, svetemu življenju in hudo graja sedanjo razbrzdanost, zlasti nedostojno nošo novodobnega ženstva. In kakor hud očitek nedostojni ženski noši je bila vsa njena oprava.

Prikazala se je kakor mlada deklica pri osemnajstih letih. Oblečena je bila v svetlo belo obleko do tal, prepasano z zlatim pasom. Okrog vratu ji je visela do pasu zlata vrstica z zlatim čopičem na koncu. Čez spodnjo obleko je imela le nekoliko krajši plašč z lepimi gubami in s širokimi rokavi do zapestja, izpod katerih so se videli še rokavi spodnje obleke. Edini okras tega plašča sta bili dve zlati zvezdi. Čez plašč pa je nosila gost, blesteče bel pajčolan z zlatim obšivom in zlatimi okraski ob robu. Pokrival je lase in vso postavo; segal je do gležnjev in bil pod vratom spet z zlato zaponko. Videl se je le obraz, vrat, roki in prsti nog. Po neskončno milem, malo nagnjenem obličju je bila razlita rahla otožnost zaradi hudega, ki se godi na svetu. Čez roki, ki sta bili sklenjeni na prsih, je visel blesteč rožni venec. Prikazen je trajala kakih deset minut.

Ko so o tej prikazni zvedeli v vasi, jih je le malo verjelo; celo domači so otroke dolžili laži. Vendar je 13. junija otroke spremljalo kakih 50 ljudi. Gospa se je spet prikazala. Videli so jo le ti trije

otroci; drugi so videli samo svetli oblak, v katerem so žareli obrazi otrok. 13. avgusta se je nabralo že do 18.000 ljudi, a otrok ni bilo, policija jih je bila zaprla. Tudi prikazni ni bilo. Že prej je bil policijski načelnik otrokom zagrozil, da jih bo dal zapreti; toda vse grožnje jih niso mogle pripraviti do tega, da bi svoje izjave preklicali, pa tudi ne, da bi policiji izdali kako skrivnost, razodeto o prvi prikazni. Ko so otroke izpustili, so ti kar naravnost tekli k hrastu in proti pričakovanju se jim je gospa prikazala 19. avgusta.

Če pa državna oblast že 13. avgusta ni mogla zadržati množic, da ne bi šle v Fatimo, je mogla to še veliko manj v septembru in oktobru. Od vseh strani so ljudje vreli skupaj, da je bilo 13. oktobra v Fatimi do 70.000 ljudi iz Portugalske in sosednje Španske. Nebo je bilo popolnoma oblačno in močno je deževalo. Kar reče Lucija okrog stoječim, naj se ozro proti solncu. In glej, nobenega oblaka ni bilo videti več in solnce je sijalo v vsej lepoti. Le na hrastu so videli bel oblak, iz katerega je švigalo na tisoče bliskov, ne da bi komu škodovali in ne da bi se slišalo kako grmenje. Vse to so videli tudi navzoči, otroci so videli nebeško Gospo in sv. Jožefa, ki je imel v naročju dete Jezusa. Prav razločno in določno je tedaj gospa rekla: Jaz sem kraljica svetega rožnega venca.

Po natančnem opisu vseh treh otrok je Fánzeres de Braga napravil lesen kip Matere božje. Kip je prava umetnina, ki ti je tem bolj všeč, čim dalj ga opazuješ. Ko so pa otroci kip videli, so vzkliknili: »Ah, ko je bila pa vsa lepša!« Naravno!

Od otrok sta dva že umrla. Franc Marto je umrl za hripo dne 5. aprila 1919. Genljiva je bila njegova pobožnost do Matere božje: večkrat na dan je z veliko zbranostjo molil rožni venec. Njegova sestra Hiacinta pa je umrla 20. februarja 1920. za isto boleznijo. Pred smrtjo je še enkrat slovesno izjavila, da se ji je Mati božja prikazovala in govorila o sedanjih razuzdanosti in o kvarni ženski noši: nesramnost veliko duš pahne v pekel. Lucijo pa so dali v nadaljnjo izobrazbo sestram sv. Doroteje, ki so se, pregnane iz Portugalske, naselile ob portugalski meji na Španskem. Pozneje je sama postala redovnica. Vedno se je odlikovala po globoki ponižnosti in točnem spolnjevanju redovnih pravil. 3. oktobra 1928. je napravila slovesne obljube vpricho sedanjega škofa v Leiriji, kamor spada Fatima. Na-

ravno je, da se odlikuje zlasti po nežni ljubezni do Matere božje, katera jo še nadalje obsiplje z izrednimi milostmi. Sicer je pa skromna redovnica popolnoma ločena od sveta, tako da od ljudi ne zve nič o nadaljnjih dogodkih v Fatimi.

Ljudje pa so v velikem številu in z velikim zaupanjem, ki ni bilo osramočeno, romali v Fatimo. S prostovoljnimi doneski so kmalu postavili na kraju prikazovanj malo kapelo, kamor so postavili kip Matere božje. Toda tudi prostozidarji niso mirovali. Čutili so kakor očitek, kakor odgovor nebes na njih divjanje zoper vero in kakor močno oporo preganjanih vernikov. Zato so s posebnim sovraštvom preganjali češčenje Matere božje v Fatimi. Ker niso mogli ustaviti romanja, so v temni noči, 6. marca 1922. s štirimi dinamitnimi naboji pognali kapelico v zrak, misleč, da bodo uničili tudi čudodelno podobo, in bo vsega konec. Tedaj se je zrušil tudi oni hrast, kolikor ga niso še romarji odnesli. Toda kip so pobožni vaščani, sluteč nevarnost, nosili zvečer v vas. Tudi ta brezbožna nakana zaslepljenih »prosvetljencev« je imela nasproten učinek. Versko življenje se je čudovito poživilo in romanje je doseglo skrajne meje. Tako je bilo, kakor poroča vaticanško glasilo Osservatore Romano 3. junija 1928, med 11. in 13. majem 1928. do 300 tisoč ljudi v Fatimi in leto pozneje ob istem času do 500.000, kakor poroča v svoji knjigi prof. dr. Fischer, ki je bil sam navzoč. Tedaj sta si božjo pot ogledala tudi predsednik portugalske republike in predsednik ministrskega sveta, dočim sta bili njuni soprogi prejšnje leto navzoči, ko se je blagoslovil temeljni kamen za baziliko Kraljice sv. rožnega venca.

Cerkvena oblast dalje časa ni posegla vmes. Škof v Leiriji sprva ni bil nič kaj zavzet za Fatimo. Toda hitri razvoj božje poti, neštete milosti in končno Marijino naročilo po Hiacinti, vse to ga je napravilo za velikega prijatelja in navdušenega zagovornika Fatime. Vendar pa je bil uradno tam šele 26. junija 1927., ko je blagoslovil zidan križev pot ob cesti, ki drži iz Leirije v Fatimo.

Stavbnika Cristino in Korrodi sta napravila načrt za Irijsko kotlino. Ves prostor, ki se od vseh strani polagoma in rahlo znižuje proti sredini, bo v četverokotu obzidan z visokim zidom, dolgim 470 metrov in širokim 270 m. Od glavnega vhoda, ki je zgražen na koncu ceste iz Leirije, se polagoma znižuje široka cesta

do okrogle stavbe, ki je v njej čudežni studenec. Okrog bodo sezidali kopeli za bolnike. Od tod se bo cesta v isti smeri vzpenjala do iste višine z glavnim vhodom. Kakih 50 m dalje in nekoliko više od studenca stoji kapelica prikazovanj, preprosto zidano poslopje, kjer stoji na oltarju čudežna podoba. Prostora ima komaj za kakih dvanajst ljudi, stene so vse obložene z zaobljubljenimi darovi. Dalje je zgradba za bolnike. Še dalje v isti smeri je kapela za spovedovanje moških. Zdaj je v njej sedem zasilnih oltarjev, ki se bodo pozneje, ko bo dozidana bazilika, nadomestili s spovednicami. Nasproti tej bodo na drugi strani ceste sezidali prav tako kapelo za spovedovanje žensk. In na

koncu, kjer se bo končala cesta, se vidijo že temelji veličastne bazilike, ki bo stala v enaki višini in ravno nasproti glavnemu vhodu. Zidana bo v resnem klasicističnem slogu. Dolga bo 82 m in visoka 50 m. Imela bo štirinajst stranskih kapel, ki bodo z velikim oltarjem vred posvečene petnajstim skrivnostim sv. rožnega venca. Tudi ob glavni cesti bo od vhoda do bazilike upodobljenih v kamnu petnajst skrivnosti. Zadnja bo upodobljena z veliko krono, ki bo pokrivala stolp pri baziliki. Dela napredujejo s čudovito naglico. In če se ves načrt popolnoma izvrši, bo novi Lurd presegal starega tudi po veličastnosti, kakor ga že zdaj po številu romarjev.

Pismo sv. Očeta.

Ivan Vindišar.

Ko je sv. Oče Pij XI. lani pred božičem slavil svoj zlatomašniški jubilej, je izdal pomenljivo in obširno pismo, o k r o ž n i c o o k r š č a n s k i v z g o j i m l a d i n e. Okrožnica je velevažna za vse katoličane; po njenih navodilih se morajo ravnati vsi krščanski starši in vzgojitelji. Prav zato bo »Bogoljub« kot cerkveni list večkrat nanjo opozoril.

1. Zanima nas najprej vprašanje, zakaj se je zdelo sv. Očetu potrebno, da izda posebno pismo o krščanski vzgoji mladine. Naj odgovori papež sam: S k r b z a d u š e i n z a v e s t o d g o v o r n o s t i j e n a r e k o v a l a t o p i s m o. Tudi njemu, kot svojemu vidnemu namestniku, pastirju in očetu vseh katoličanov, je govoril Jezus: »Pasi moja jagnjeta, pojdi in uči vse narode in jih privedi k meni.« Da, od Boga samega ima oblast in dolžnost, da govori zveličavne besede, besede, ki so »odmev božjega Učenika«. Papež je zastopnik najvišjega prijatelja mladine, ki je govoril: »Pustite otročičem, naj prihajajo k meni.«

A kaj vidi sv. Oče s svojega visokega mesta? Znano mu je, v kako veliki nevarnosti je zveličanje mladine; dobro je poučen, kako slabo marsikje skrbe zanjo tisti, ki so ali po naravi (starši), ali pa vsled poklica ali svojega stališča v človeški družbi (vzgojitelji, država) dolžni, da jo vzgajajo. Koliko je danes vzgojnih činiteljev, ki niti jasno ne vedo, ali pa nočejo vedeti, katera so prava načela o vzgoji.

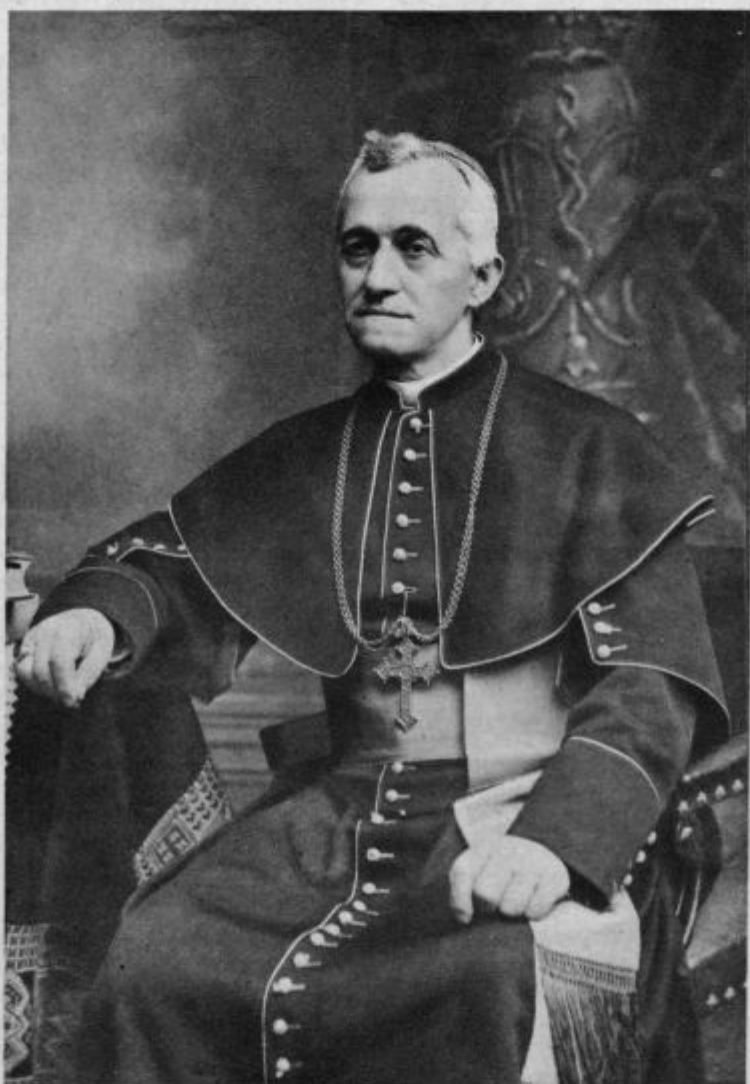
Družine tuintam versko propadajo; z njimi pa peša najuspešnejše in najtrajnejše vzgojno ognjišče. Starši dostikrat ne poznajo jasno niti namena vzgoje, niti pravih sredstev. Dočim se za službe in poklice časnega in svetnega življenja, ki so gotovo manj važni, zahteva dolgoletno šolanje in natančna priprava, se dobe danes roditelji, ki so le preveč zatopljeni v časne skrbi, za najvažnejšo službo, za vzgojo otrok se pa malo ali nič ne pripravljajo, se malo ali nič ne brigajo. Drugi pa to, kar z besedo uče, s slabim zgledom porirajo.

Najbolj bridko pa je in za narod največja nesreča, kjer država krščansko vzgojo celo ovira, izriva, preganja (Rusija!). Vzgoja, šola brez Boga, ustvarja državo brez Boga, ruši temelje zvestobe do postavne oblasti, pripravlja pot podivjanju, barbarstvu in anarhiji. Če katoličani zahtevajo in branijo krščansko vzgojo in zasebne šole, ni to politika, ampak izvrševanje vestne dolžnosti, skrb za blagor države. Če v učnih načrtih in šolskih knjigah gineva krščanski duh v škodo verskega pouka mladine, je to v škodo tudi državi. Če hočejo moško in žensko mladino vzajemno vzgajati in jo nenaravno izenačiti, s tem pogosto le podžigajo nečisti ogenj. Kjer telesno vzgojo pretiravajo, je to večina na škodo umski izobrazbi. Neprevidno in za mladino neprimerno poučujejo tuintam mladino o spolnih rečeh; še celo tako, da jo pohujšujejo (Rusija!). Kako se

množe nevarnosti za neizkušeno mladino tudi izven šole! Za nizko ceno ji nudijo brezbožne in nesramne knjige, umazane slike v kinih, zlorabi se marsikje radio, da le draži in neti grde strasti.

2. Sv. Oče Pij XI. obžaluje »veliko pomanjkanje jasnih in zdravih načel celo o najvažnejših vzgojnih vprašanjih«. Tako važno je tudi vprašanje: Kateri je pravi namen vzgoje? Odgovor na

1
8
5
0

1
9
3
0

*Vladika ljubljanske škofije.
(Ob osemdesetletnem jubileju.)*

Vse to sv. Oče s skrbjo opazuje. Kot zastopnik božjega Mladinoljuba, ki je klical: »Kdorkoli sprejme katerega izmed takih otrok v mojem imenu, mene sprejme«, hoče v okrožnici vzbuditi zavest odgovornosti vsem, ki so dolžni skrbeti za vzgojo in srečo otrok.

to se pravilno glasi: »Pravi namen in končni cilj vzgoje je večno zveličanje, bližnji namen pa kreposten človek, krščanski značaj.«

Da vzgojitelj ta dvojni namen doseže, mora človeka poznati, kakršen je po

izvirnem grehu. Napraviti mora iz njega to, kar mora biti, popolnega človeka kot osebo, kot člana človeške družbe in kot otroka božjega. Vzgoja naj človekova neredna nagnjenja zatira, pospešuje naj pa njegove dobre sile. To delo vrši z razumom, razsvetljenim po luči nadnaravne, razodete vere, in z voljo, utrjeno po milosti božji.

Vzgoja naj torej sodeluje z Bogom in naj upodobi v pravem, popolnem kristjanu Kristusa samega. Sad bo »nadaravni človek, ki misli, sodi in deluje« kot oseba, kot član družine in človeške družbe po zgledu in nauku Kristusovem. Tak vsestransko in popolno vzgojen človek bo

srečen v življenju, ker živi kakor zahteva Bog; srečen bo po smrti, ker pride k Njemu. Kajti brez Boga ni miru in sreče, kakor je tako lepo povedal sv. Avguštin: »Ustvaril si nas zase, o Gospod, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi.«

Vажnost krščanstva in krščanske vzgoje je lepo izrazil učen pisatelj, ki krščanski vzgoji niti naklonjen ni bil (Montesquieu). Zapisal je: »Ali ni čudno: zdi se, da krščanska vera stremi le za srečo v prihodnjem življenju, pa utemeljuje obenem srečo v sedanjem.« Zato poudarja papeževa okrožnica, kako velike koristi ima hkrati krščanska vzgoja za družine, za narod in državo!

N A M A R I J I N I H P O T I H

Kakor za ogledalo.

5. Tebi, Marija!

Janez Langerholz.

Naj mi bo dovoljeno, o sveta Mati, da v mesecu šmarničnega cvetja in petja posvetim nekaj skromnih vrstic Tebi. Oprostila boš, če bo moja beseda okorna kakor govorjenje jecljajočega otroka; nič ne boš zamerila, če moj izraz ne bo povedal tega, kar želi izraziti srce.

Kaj naj Ti povem? Da Te ljubim? Kdo bi pa Tebe ne ljubil! Saj si vendar mati. In kakšna mati! Kakor je Tvoj Sin Bog in človek skupaj, v eni osebi, tako gledamo v eni Tvoji osebi božjo in našo Mater.

Ali kaj naj Ti povem?

Da rada pojem pesmi, ki opevajo Tebe in Tvojo lepoto in Tvoje praznike? Moj Bog! Kdo bi pa ne pel rad tistih mičnih napevov, ki done v Tvojo čast po vsej naši domovini! Marijina pesem — najlepša pesem! Vedno mila, vedno draga, vedno ljuba, vedno vesela.

Ali kaj naj Ti povem?

Da rada krasim tvoje oltarje s cvetjem svojih oken in svojih gredic? Čemu! Saj mora to delati vsako slovensko dekle, če hoče biti hči tistega naroda, kateremu tujci dajejo ime in spričevalo Marijinega naroda.

Naj ti zapišem tisto lepo zgodbo o našem človeku v tujini. Oče je bil. Skrb za

vsakdanji kruhek ga je zanesla na Nemško in drugam. Delal je v rudnikih. Podal se je na slavno božjo pot Matere božje. Vračal se je proti domu. Samo zajutrek si je hotel še kupiti in nekaj podobic za družinico. Pa je prešteval svoje borno premoženje in je prišel do spoznanja: eno bo treba pustiti, ali zajutrek ali podobice. In mož se je odločil za podobice Matere božje in je šel raje domov peš in lačen, samo da je otrokom prinesel spominek na Marijo.

Brala sem to zgodbo in vesela sem bila našega človeka v tujini in blagrovala sem mater, ki je znala svojemu sinu vcepiti toliko ljubezni do Marije in blagrovala sem sina, ki je imel mater, tako gorečo za Marijo.

Pa sem se spomnila, kaj mi je pripovedovala sorodnica, sestrična.

Trkala je na dekliška srca in jih skušala pridobiti za Marijo. Pa je našla Podrobarjevo Jerico.

»Ali boš pristopila?«

»Mama pravijo, da sem še premlada in preneumna.«

Prišlo je leto naokrog.

»Ali boš letos prišla med nas?«

»Mama so rekli, da sem še premlada.«

Spet je prišlo leto.

Spet isto vabilo: »Ali se boš letos nam pridružila?«

»Mama so rekli, da sem že — pre-stara. Ko bi bila pred par leti pristopila, bi bilo ravno prav, zdaj pa —«

Zajokala bi bila s svojo sestrično vred, če bi ne bilo vstalo v meni močnejše vprašanje: »Kdaj so vendar nekatera dekleta dovolj stara za Marijo?«

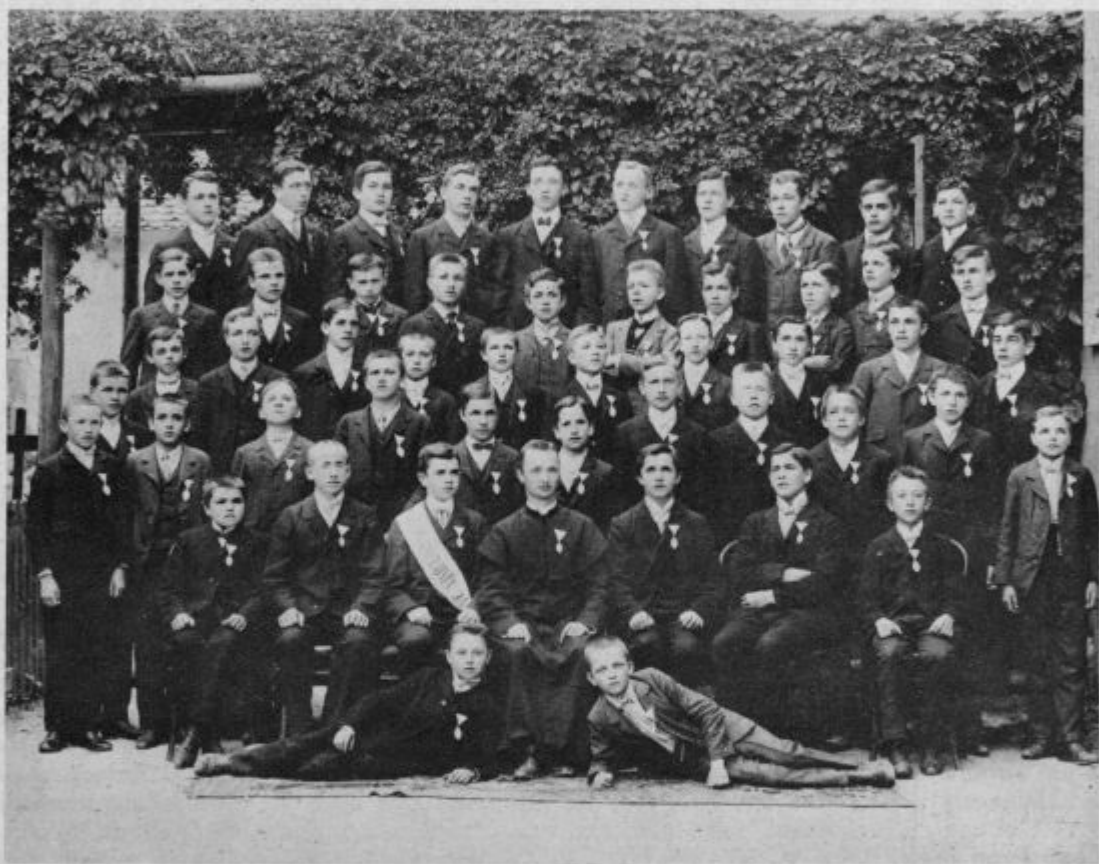
Marija, nikar me ne poslušaj, če ne, boš žalostna še Ti. Pomisli: v lepem maju, pa bi bila žalostna! Oh, nikar!

bene žrtve. In menijo, da so žrtve za Marijo težke kakor polena in ne lahke kakor volna.

In kaj naj še zapišem, o Marija?

Tako visoko stojiš nad vsem svetom in zlasti nad današnjim. Mati božja si. Vsa lepa si, vsa čista, vsa brezmadežna, vsa sveta, vsa polna si božje milosti, Tvoje srce je kakor vrt najlepših čednosti.

In vendar si vsa naša, mi vsi bi bili radi Tvoji, vsi bi radi prišli k Tebi, za Teboj.

Prva dijaška Marijanska kongregacija v zovodu sv. Stanislava l. 1909.

(V sredi tedanji voditelj dr. Jan. Ev. Zoré.)

Ne bom klicala gorje takim družinam. Samo pomilovala jih bom. Saj vem, da tudi v takih hišah kličejo: »Marija, pomagaj!« In tudi v takih domovih odmeva pesem: »Marija, varuj nas!« In tudi v takih družinah molijo: »Pod Tvoje varstvo pribesimo, o sveta božja Porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti...« Izrabljali bi Te radi. Od Tebe zahtevajo pomoči in koristi in vsega, oni Ti pa ne privoščijo nobene usluge, nočejo Ti doprinesiti no-

Ko sem prvič kot družbena članica klečala pred božjim oltarjem, sem obetala: »Trdno sklenem, da Ti bom vedno zvesto služila in skrbela bom po svojih močeh, da Ti bodo služili tudi drugi.«

Od tistega trenutka čimdalje bolj spoznavam, da moja ljubezen do Matere ne sme obstojati samo v sladkih besedah, ne samo v toplih zaobljubah, ampak da ta ljubezen zahteva dejanja.

Dejanja pa zahtevajo tisto, kar se pravi posnemati Marijo.

Marija je vzor čednosti, kakor je solnce vzor svetlobe. Vsaka luč je podobna solncu. Ali kakšen je razloček od bore sveče in medle petrolejke pa do električne žarnice in pa med solncem. Vendar sveti vsaka luč po svoje in vsaka je tukaj zato, da koristi ljudem, da jim sveti v temi, da jim kaže pravo pot. In vsak ogenj greje in opravlja svoje delo, ali kakšen je razloček med toploto peči in oživljajočim pomladanskim solncem!

Marija je vzor. Mati je, hči je, dekla je, jasna je v svoji čistosti, lepa v svoji ponižnosti, vzvišena v trpljenju, svetla v svoji ljubezni do vsega, kar je božjega, vzorna v vsaki čednosti.

Ali Marija je le ena!

Mi pa ji bomo podobni in jo bomo posnemali, če bomo ljubili vse tiste čednosti, če bomo po njih hrepeneli pa tudi v njih rastle, kakor jih priporoča Bog, kakor jih uči Marija, kakor jih goji sveta Cerkev.

Ali bi ne bilo lepo, če bi gojila vsaka naša družba tiho in vztrajno pa vendar požrtvovalno apostolstvo lepega zgleda? Ko bi vsaka izmed nas bila točna v pokorščini, čvrsta v krotkosti, utrjena v čistosti, ko bi vsaka izmed nas znala prihajati med prvimi v cerkev, odhajati med zadnjimi iz cerkve goreča v ljubezni do Najsvetejšega zakramenta, vdana v voljo božjo, če mora biti v cvetu let priklenjena na bolniško posteljo, ko bi vsaka izmed nas znala o pravem času krotiti svoj jezik, ki je po apostolovih besedah povedano, majhen ud, pa vendar poln smrtnega strupa... Slišite, ali bi ne bilo lepo bivati v naših vrstah?

Marija! Kako je že učil Tvoj božji Sin? »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli naša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.«

Ali brez Tebe, o Mati, ne bo šlo. Ljudje smo, otroci smo, hitro za dobro zavzeti, pa se tudi hitro upehamo. O, ko bi

Crivelli.

Milan.

Majniška Kraljica.

imeli vedno pred očmi tisto krasno navodilo sv. Bernarda! Odkar sem to navodilo brala, mi kar ne gre iz glave, in vam, drage moje tovarišice, ga hočem ohraniti na teh mojih listih.

»Če vidiš, da te na morju tega sveta viharni vetrovi semtertja gonijo, ne obračaj svojih oči od Marije, te jasno sveteče morske zvezde. Če se vzdigujejo viharji skušnjave, če zadevaš ob skalovje bridkosti, poglej na zvezdo, pokliči Marijo. Če te zanašajo okoli valovi ošabnosti, opravljanja, častilakomnosti, nevoščljivosti, pokliči Marijo. Če te pretresa gnusoba tvojega greha, groza vesti, strah pred sodbo, misli na Marijo. Če divja v tvoji duši jeza, skopost,

poželjenje mesa, pokliči Marijo. V nevarnosti, v strahu, v sili, v dvomih misli na Marijo. Nikdar naj ne izgine iz tvojih ust, nikdar iz tvojega jezika. Če ji slediš, ne boš zašel s pravega pota. Če nanjo misliš, se ne boš zmotil. Če jo kličeš na pomoč, ne boš obupal. Če te ona drži, ne boš padel. Če te ona varuje, se ti ni treba bati. Če te ona vodi, se ne boš utrudil. Če ti je

ona milostna, boš prišel varno do zveličanja.

Ljubi sv. Bernard! Zlata so vredne tvoje besede. Bog ti bodi plačnik!

Marija! Malo sem s Teboj pokramljala. Lažje govorim s Teboj, kakor s svojo materjo. Upam, da besedi svojega otroka ne boš zavrгла. Ti moja Mati — jaz Tvoj otrok...

Dijaški kongreganisti v zavodu sv. Stanislava.

Presvetli škof dr. Anton B. Jeglič si je ob nastopu višjepastirskega zvanja izbral geslo »Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji!«! Zato vernikom tako vneto priporoča češčenje preblazene Device, mladini pa še posebej Marijine kongregacije, ki imajo isti namen: Po Mariji k Jezusu! Pri srcu so mu zlasti fantje kongreganisti, predvsem iz dijaških vrst. Kako rad prihaja v zavod sv. Stanislava na praznik Brezmadežne, da spremi nove člane pod Marijino zastavo. Za to naklonjenost se mu obe kongregaciji v zavodu ob 80letnici pristrčno zahvaljujeta. Naj Brezmadežna obilo poplača!

Kongregacija v zavodu se je ustanovila l. 1907., ko so bili prvi dijaki v 3. gimn. razredu. Pripravil jih je za sprejem takratni generalni

prefekt dr. Ivan Zorè, ki je nato kongregacijo vodil do odhoda iz zavoda. Pri prvem sprejemu na praznik Brezmadežne 1907 je presvetli škof sprejel 19 članov. Leta 1910. je bila ustanovljena še druga Marijina družba za prve tri gimnazijske razrede. Zdaj so v prvi kongregaciji dijaki višjegimnazijskih, v drugi pa nižjegimnazijskih razredov. Vsaka ima svojega voditelja, svoj odbor, družbene knjige, odseke in shode. Obe imata glavni praznik 8. decembra, drugi zavetnik je sv. Stanislav Kostka. Na praznik Brezmadežne imata skupno akademijo z deklamacijami, petjem, godbo in govori, včasih oskrbita tudi gledališko predstavo. Skupno sv. obhajilo imata navadno enkrat na mesec. Vsak petek opoldne imajo kongreganisti kratko adoracijo v kapeli.

Aubert.

Vnebohod.

Dne 6. januarja 1911 je presvetli škof blagoslovil posebno kongregacijsko kapelo, ki je postavljena na čast Brezmadežni in sv. Stanislavu. Tu se zbira k shodom prva kongregacija vsako soboto, druga pa vsako sredo zvečer. Koliko lepih trenutkov se že preživeli kongreganisti pred oltarjem svoje Gospe, Zavetnice in Materel!

Marijansko vnemo v kongregaciji pospešujejo tudi odseki: evharistični, literarni, misijonski, abstinenčni in znanstveno-apologetični. Seveda ni bilo za vse odseke vedno enakega zanimanja. Nekaj časa je kongregacija oskrbovala tudi zavodski list »Domače vaje«. Vojška je delo v kongregaciji zelo ovirala, ker je pobrala veliko članov, nekaj jih je tudi padlo. Pijev odsek je začasno prenehal, pa ga bo treba spet poživiti, da bo gojil notranje življenje. Zivahno pa se gibljeta misijonski in apologetični odsek. Prva kongregacija ima svojo knjižnico, povečini nabožne vsebine. Med člani agitira za misijonske in nabožne liste.

V prvo kongregacijo je bilo doslej sprejetih 595 članov. Zdaj šteje 2 kandidata, 83 notranjih in 17 vnanjih članov, ki so že odšli iz zavoda, pa so še ostali v kongregaciji. Izmed 99 višjegovnazijskih jih 14 ni v kongregaciji.

Druga kongregacija bo letos imela 20 letnico. V vseh letih je bilo sprejetih 768 dijakov. Zdaj šteje 99 notranjih in 8 vnanjih članov ter 83 kandidatov. Vsi nižjegovnazijski so ali člani ali kandidatje.

Evharistični, literarni, misijonski in abstinenčni odseki imajo pridne zastopnike. Misijonski odsek goji zanimanje za poganske misijone, za cerkveno edinost in zbira prispevke za dejanje sv. Detinstva in za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Vsi kongreganisti so tudi člani apostolstva. Odsek nabira znamke za misijone, naroča misijonske liste in daruje duhovne dobrrote za naš jugoslovanski misijon v Bengaliji. Nekaj članov daruje vsak dan sveto obhajilo za misijone in za vzhodne kristjane.

Druga kongregacija ima svoj list »Jutranjo zarjo«, ki ga vodi literarni odsek. Ustanovili so ga l. 1911., torej izhaja letos že 20. letno. Sodelujejo četrtošolci in tretješolci, urednik je četrtošolec. Z 2. letnikom je list začel objavljati tudi slike. Nekateri letniki so precej obširni. Pri urejevanju pomaga voditelj kongregacije.

Tako delujeta zavodski kongregaciji tiho, mirno in uspešno med svojimi člani, a njun

Em. Adam.

Pred praznikom.

vpliv se kaže vsaj nekoliko tudi na zunaj. Po zgledu prve kongregacije so se ustanovile dijaške kongregacije v Ljubljani pri jezuitih in v Marijanišču ter v Novem mestu.

Zavodska kongregacija je na spodbudo rektorja dr. Gnidovca dvakrat povabila slovenske dijaške kongregacije na sestanek v zavod sv. Stanislava, da bi se kongreganisti med seboj spoznali in se navdušili za skupne vzore. Prvi sestanek je bil 16. julija 1913 na praznik Karmelske Matere božje v proslavo 350letnice, odkar je p. Janez Leunis v Rimu ustanovil prvo kongregacijo. Prišli so kongreganisti iz Gorice, Ljubljane, Kranja, Novega mesta in Celja, skupaj nad 100, zavodskih pa tudi blizu 100.

Drugi sestanek je bil 16. julija 1914, torej prav na obletnico. Povabilu so se odzvale iste kongregacije kakor prejšnje leto, dalje kongreganisti iz Pazina in dijaki iz Maribora, kjer so takrat snovali kongregacijo. Vseh zborovalcev je bilo 230.

Take sestanke so kongreganisti namerali imeti vsako leto. Toda kmalu po drugem sestanku je nastopila svetovna vojna, ki jih

je preprečila. Prvi sestanek je bil šele po 15 letih, od 22. do 24. julija 1929, prav tako v zavodu sv. Stanislava. Vabilu osrednjega vodstva Marijinih kongregacij se je odzvalo 330 srednješolcev in akademikov iz vseh krajev Slovenije. Lepi referati so poudarjali, kakšno naj bo zdaj delo in življenje v kongregaciji. Med referati so se glasile Marijine pesmi. Drugi večer je bila akademija: glasba, deklamacije in Tolstega igra »Moč ljubezni«, ki so

jo uprizorili marijaniški kongreganisti. Prelepi so bili ti dnevi in nemalo so poživali v kongregacijah sklep: Vse po Mariji! Po Mariji k Jezusu!

Pracej bivših zavodskih kongreganistov že deluje v javnosti, nekateri vodijo že sami kongregacije. Brezmadežna jih je vodila v njih življenju. Tudi sedanjim kongreganistom more biti vzor le Brezmadežna.

J. Pavlin.

Če ni opore doma.*

Naj kratko opišem, kako sem prišla v Marijino družbo.

Sama nisem mislila na to, da bi se dala sprejeti v Marijino družbo. Ko me je milost božja nagibala, sem bila še mlada, hkrati pa tudi starši niso bili takega mnenja, da je družba za dekleta potrebna. Oče za Marijino družbo ni imel pravega zmisla. Bilo mi je šele 14 let, ko mi je neka tovarišica A. prigovarjala, naj pristopim.

* Objavljamo ta dopis, ker priča, kako bi se Marijine družbe še veliko bolj okrepile in utrdile, če bi imeli vsi starši pravo umevanje za te, sedanjemu času tako primerne, pa tudi potrebne verske organizacije, ki preprečijo toliko hudega ter ohranijo mladino na poti poštenosti, krščanske značajnosti in kreposti.

Beuronska šola.

Sv. Monika.

Preveč mi to vabilo ni šlo k srcu. Skoraj proti moji volji me je spravila neke nedelje pred gospoda voditelja, ki me je z drugimi vred po lepem nauku zapisal v seznam kandidatinj.

S tem je bila moja priprava začeta in tudi končana. Kmalu sem na vse pozabila. Dasi je g. voditelj večkrat oznanil pokuk in skušnjo za kandidatince, se jaz vendarle nisem odzvala. Še zadnjo nedeljo pred praznikom Brezmadežne nisem šla zraven. Storila sem prvi korak samo zato, da se otremem nadležne tovarišice A.

Vedno hitreje so potekali zadnji dnevi pred sprejemom. Sedaj mi je pa postajalo že žal, da sem bila tako vnemarna. Nič nisem bila vesela svojega nasprotovanja.

Oče mi je še vedno branil; tudi mati je nekaj časa molčala. Ko je pa videla moj boj, mi je jela prigovarjati in skoroda zahtevati, naj se pridružim ostalim pridnim tovarišicam. Nerada sem se vendarle odločila. Predzadnji dan sem si šla izposoditi belo obleko k prijateljici A., ki je bila mojega sklepa nad vse vesela. Na praznik sem pristopila z drugimi vred k mizi Gospodovi. Vesela sem bila; samo popoldneva sem se še bala, kaj in kako bo. In res! — Tako hudega še pričakovala nisem, kakor je prišlo. Pred Marijinim oltarjem smo klečale in čakale na sprejemni obred. Ko pride g. voditelj, pokliče vse kandidatke po imenih, mene pa ne. So me že izbrisali, ker nisem prihajala k preizkušnji. Tudi sprejemnice in traku s svetinjo ni imel pripravljene zame. Pač pa sem dobila, ko smo opravile posvetitev Mariji, v roko majhno blagoslovljeno svetinjico.

Vsa v solzah sem zapustila cerkev. Zunaj so me komaj utolažili. Prednica je zatrjevala, da bom do-

bila sprejemnico in svetinjo pozneje, ko se bodo spet sprejemale nove družbenke.

Tako sem plačala svoje obotavljanje. Sedaj sem pa vesela in ponosna, da se smem imenovati Marijina hčerka. Deset let je že od takrat, a zdi se mi, kakor da bi bilo pred letom.

S sprejemom še namreč ni bilo vse končano. Koliko prizadevanja, koliko trdnih sklepov je bilo še treba, preden je bil ves boj dokončan. Kolikokrat sem morala še pri naukih povestiti oči, ker sem mislila, da veljajo besede g. voditelja samo meni;

zdelo se mi je, kakor da vse družbenke gledajo name. Pomanjkljivost mi je očitala vest zlasti glede molitvenih ur in mesečnega prejetanja sv. zakramentov. Končno sem naredila trden sklep: »Nikdar več ne smejo očitki veljati meni.« Dostikrat sem se še spotaknila, toda vedno redkeje, in sčasoma sem dobila veselje do vsega, kar kongregacija priporoča. Marija mi je pripomogla do tega. Ne vem, kaj bi bilo z menoj, če bi mi nebeška Mati ne bila postala varihinja in vodnica na življenjskem potu.

N • A • C • I • L • J • U

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (Dalje.)

XIV.

Tisti čas nekega jutra je vstopila mlajša svakinja Marija v sobo — Elizabeta je ravno molila jutranjo molitev s hčerkama. Nič ni pozdravila, marveč vrgla je na posteljo par čevljev z osorno besedo: »To je zadnji denar, ki sem ga izdala za vas! Poslej boš morala delati in si sama zaslužiti za obleko zase in za otroka! Kaj ni dovolj hrana, ki vam jo dajemo zastoj, ko nismo dolžni?«

Še par psovok je vrgla gospodična Marija poleg čevljev in v svoji prevzetnosti odšla skoraj pešenj večja, kakor jo je Bog ustvaril.

Otroka sta krčevito zajokala. V Elizabetinem srcu se je zganelo, vzvalovilo in hotelo bruhniti ven: s silo je potlačila tisto nazaj vase.

Tolažila je otroka: »Ne bojta se! Bog ne bo nikdar pustil, da bi nam manjkalo najpotrebnejšega. Koliko je še na svetu otrok, mnogo, mnogo otrok, ki trpijo še veliko večje pomanjkanje kot vidve. Teta je bolehnna, pa je morda bolj čmerna; res dosti je že izdala za vaju in ji morata biti hvaležni.«

»Saj je bila sama na novega leta dan v svileni obleki, ki je stala čez sto tolarjev; zdaj je pa taka reč zaradi teh dvajsetih ali tridesetih soldov, ki jih je bilo treba za popravilo teh čevljev«, je rekla Lucina in ogledovala zakrpane čevlje.

»Jaz pa vem kaj«, je dodala Marijana. »Staremu očetu grem povedati! Če bi on vedel —«

»Bog ne daj!« je zaukazala Elizabeta. »Kako bi bolelo dobrega starega očeta, če bi to vedel, ko vas ima tako rad! Zato ga ne smeta žaliti! Pa tudi nevolja in zdražba bi prišla v hišo. Mir pa je več vreden kakor obilo bogastvo.«

»Bom pa jaz očetu povedala!« je rekla Lucina.

»Tudi ne! Oče bi tega ne mogel mirno prenesti, užaljen bi bil, pa bi lahko prišlo do prepira.«

»Saj še nič ne bi rekel oče,« je odgovorila starejša hči z malo trmo, »saj nas nima nič rad!«

»Kaj govoriš, otrok! Kaj te ne ljubkuje, kaj mu ni tako všeč vajina družba?«

»Pa nič ni tako od srca kakor pri tebi, mati! — Pravijo, da ima druge rajši kot naju in tebe«, je zajokala Lucina.

»Tako se ne sme govoriti o očetu! Vidita, otroka moja, oče ima dosti skrbi in težav, pa lepo molita zanj! Pa ga morata radi imeti in spoštovati. Še če so starši slabi, jih morajo otroci spoštovati, zato ker so starši božji namestniki. — Le lepo v Boga zaupajta: Bog je pa najboljši Oče, boljši kot vsi človeški očetje skupaj! Prišel bo še čas, ko bosta imeli vrt in se bosta veselili sredi rož in ptičic!«

Še isti dan je naredila Elizabeta načrt, kako bo zanaprej skrbela za družinico. Obrniti se na Krištofa bi bilo brez pomena. On se je popolnoma izluščil iz svoje družine. Čeprav iz Elizabete ni mogel izsiliti dovoljenja za svoje

občevanje s prijateljico, so mu starši dali to dovoljenje v dobri veri, da nemara res gre samo za dobro ime one »gospodične«. Tako je šlo vse svojo pot dalje. Prihajal je Krištof pač domov jest, spat, se včasih malo poigral z otrokoma, nemara bolj zaradi videza; sicer pa je prav tako zapravljal in delal dolgove, živel prav tako kot prej. Zato se je morala zanesti Elizabeta le na božjo pomoč in na svojo roko, na: moli in delaj.

Še isti dan se je ponižala in šla k svakinji Mariji, se ji zahvalila za dosedanjo skrb ter jo lepo prosila, naj ji pomaga ona, ki ima zveze in velik krog znank, da bi dobila pri njih kakšno delo, šivanje, ročno delo ali karčkoli že.

Nemara se je čutila gospodična Marija nekako osramočeno, nemara je uvidela svoje trdosrčno ravnanje, najbrž pa je to spoznanje in osramočenje prikrila s ponosnim pogledom. Naj bo temu že kakor hoče, Elizabeti je vendar preskrbela delo.

Pač si je Elizabeta pritrgovala pri spanju — tri, štiri ure spanca so ji zadostovale — toda pogosto jo je Bog obiskal z zamaknjenji; cele ure je darovala za molitev in obisk cerkve; prav tako kot prej je obiskovala bolnike; prav tako upravljala klet in številno perutnino, tako da sta se hčerki kar čudili, kako more na dan na roke — takrat še ni bilo šivalnih strojev — sešiti tri, štiri srajce.

Tako je Elizabeta lahko pokrivala stroške za obleko, ki niso bili majhni. Deklici sta rastle in v takih živahnih letih se mnogo raztrga. Tudi sta morali bití vsled ugleda družine boljše oblečeni. Zase seveda ni dosti rabila: mož ji je dal popolno prostost, oblačila se je, kakor je sama hotela: njena obleka je bila temna, iz cenenejšega blaga, prav tako tudi ogrinjalo in pokrivalo kar najpreprostejše, čevlji najnavadnejši. Tako ji je celo preostalo kaj za potrebe njenega nevrednega moža, ki glede svoje obleke seveda ni bil tako z malim zadovoljen kakor glede ženine.

*

Tako sta prišli hčerki ven izpod vzgoje svojih tet.

Brž ko ju je Elizabeta imela spet v svoji vzgoji, je skušala izruvatí iz njih vse kali ničemurnosti in nagnjenja do posvetnosti, ki jima jih je vcepila vzgoja tete gdč. Marije.

Takrat je bila Marijana stara 10 let in je opravila prvo sv. obhajilo; pa tudi Lucina je opravila prvo sv. obhajilo, dasi je bila komaj izpolnila 8 let.

Teti seveda sta vihali nos: »Kaj razume tak otrok o sv. obhajilu! Kaj ve o Jezusu v sv. Rešnjem telesu!« je rekla prva.

»Saj je mati nespametna, ne otrok! Saj otrok je brihten, samo nesrečen, da ima tako mater!«

»Kaj češ! Bogomoljka je!«

»Kaj bogomoljka! Na umu bolna, prava norica je! Saj vidiš, da je včasih kot iz uma. Zdaj hoče pa še otroka tako zrediti.«

»Pa jima tišči same mašne bukve v roke. Kakšnega romana, to bognedaj! Kako pa naj spoznata svet? Iz mašnih bukev, kaj?«

Tako sta tarnali ubogi in skrbni svakinji nad »ponesrečenim« vzgajanjem Elizabetinim.

*

Tudi pred praznim razveseljevanjem in predstavami je varovala svoji hčeri. Prepričevala ju je, kako so take zabave, če že ne škodljive, pa vsaj ničemurne in brez vsakega haska in napolnjujejo z mnogimi vsaj nepotrebni skrbmi, ki odvrtaajo človeka od zbravnosti in pobožnosti.

Zlasti je bila neizprosna, če je šlo za gledališče.

Nekoč sta hoteli svakinji v Teatro Adiberto pa sta tudi nečakinjama obljubili, da ju bosta vzeli s seboj.

»Tudi vidve bosta šli! Pa saj vesta, kakšna je mati, da ima take reči za posvetne ali še za pregrešne. Zato recita, da se bomo samo venkaj peljali; konje sprehodit.«

»Mama, venkaj se bova peljali s tetama; konje sprehodit. Ali smeva?«

Elizabeta je prav rada dovolila.

Deklici sta se preoblekli, se radostni pripravili, se pomenljivo spogledali, najrajši bi bili vriskali, bili sta vsi na migu in sta rekli: »Mama, zdaj greval!«

»Ne morem vama dovoliti, da bi šli v gledališče. Le slecita se!«

»Kdo ji je povedal?« sta se strme spogledali deklici in skušali mater pregovoriti: »Mama, pusti no! Teti bosta hudi! Mama, samo danes, samo enkrat!«

»Le recita tetkama, naj oprostita! Jaz ne morem dovoliti.«

*

Okna in balkon stanovanja doktorja Frančiška Mora so gledala na Corso. O pustnem času so se mimo oken vrstili oni znameniti sprevodi mask, ki privabijo ne le iz laških mest, ampak celo iz inozemstva radovedneže v Rim. Čeprav ti obhodi za nedolžni deklici ne bi bili škodljivi in nevarni, je mati vendar želela, da bi preveč ne hrepeneli po njih. Zato je pregovorila otroka, naj prepustita prostor na balkonu in pri oknih znancem in gostom, ki so ob takih dneh v obilnem številu obiskovali doktorja Mora družino.

»Ne spodobi se, da bi se domači rinili naprej. — Pa tudi se o pustnih dneh naredi

mного greha in je Jezus bolj zapuščen v svojih cerkvah. Ali ga gremo obiskat?«

»Pa ga pojdimol!«

*

Tisti čas se ji je prikazal gospod Jezus. Stal je ob morskem bregu in ji velel, naj stopi v majhen čoln: »Vzemi veslil Prepeljati se moraš na drugi breg tja čez. Tam boš našla sveto goro. Na vrhu nje čaka nate moja ljubezen.«

Skrivnostni vesli sta bili čednosti: moč in stanovitnost.

*

Tisti čas se ji je tudi prikazal Gospod Jezus kot vrtnar, ki je z vso skrbjo gojil lepo

drevesce. To drevesce je bila Elizabetina duša. Okrog in okrog je okopal drevesce in iztrebil ves plevel; zajel vode iz studenca z dragoceno posodo. Preden pa jo je zajel, si je umil v studencu svoje presvete roke. Iz ran na njegovih rokah pa je tekla kri, da voda ni bila več čista in jasna, ampak se je pordečila kakor kri. Potem je zajel iz studenca in ljubeznivo zalival drevesce; pa ne samo korenine, ampak poškrpil je z ono čudovito vodo kakor z dežkom listje in sadeže; in voda je tekla doli na korenine okoli in okoli. Potem je dvignil svoje roke proti nebu. Tedaj se je vlila iz ran luč, da je njen sijaj odseval na drevesu. Moč sijaja je prešinila tudi korenine. Drevo pa je rastlo in se spojilo z lučjo.

IZ ŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Dva katoliška škofa ima Rim še na Ruskem, ki sta sovjetom kot škofa popolnoma nepoznana. Živita kot rokodelca, da se izogneta preganjanju in da moreta verstveno delovati. Svoje službe ne opravljata vedno na enem mestu, marveč hodita od kraja do kraja, saj se mora katoliška Cerkev na Ruskem skrivati v katakombah. »Ganljiva je zvestoba katoličanov,« zatrjujeta oba omenjena škofa. — V Tripolitaciji odkrivajo od peska zasuto mesto Lebida, ki je slovelo za časa Septimija Severa kot drugi Rim. Vsak dan izvozi tisoč vagonov peska v morje. Na dan prihajajo razvaline krasnih stavb iz marmorja, cesarske palače itd. Izkopnine v Pompejih jih ne dosežajo. — V Rimu se je udomačila navada, da obesijo nad vrata hiše, kjer imajo novorojenčka, belo tenčico s pentljo (ob rojstvu deklice) z rdečim trakom (če je rojen fantič). Ta zgled posnemajo že tudi po drugih mestih Italije. Nekdo je pristavil: Maršikje po Evropi — ali tudi pri nas? — bi morali pritrčiti na vrata črno tančico, v znamenje, da je morilni duh na skrivnem uničil ne samo prvorojence, marveč tudi drugega, tretjega, četrtega otročiča —, ne da bi mogla sodna oblast govoriti in vmes poseči. Toda prišel bo čas, ko bo spregovoril božji Sodnik! — Dne 30. marca je v Rimu umrla sestra rajnega papeža Pija X. — Marija S a r t o. Pokopali so jo v družinski grobnici rodnega mesta Riese. Rodila se je leta 1846. Spremljala je svojega brata kot strežnica v vseh službah. — Pokojna je v neprestani molitvi pričakovala trenutka, ki naj jo po božji volji preseli k

bratu-papežu v nebesa. — Novi apostolski delegat v Carigradu msgr. Karel Margotti je šele 39 let star. Svoj čas je bil tajnik papeževe komisije za Rusijo. Margotti pozna prav dobro vzhodne cerkvene razmere in govori več orientalskih jezikov. Udeležil se je kot zastopnik kongregacije za vzhodne cerkve kongresov v Ljubljani (1925), na Velehradu (1927). — Sv. Oče je sprejel v avdijenci one rimske otroke, ki so dobili najboljše spričevalo o znanju krščanskega nauka. Papež je v svojem nagovoru označil velik pomen krščanskega nauka in priporočil, naj se ga zlasti mladina z vnemo oprime. — Ruski sovjeti so razkačeni, ker je sveti Oče dal pobudo, da se je zganil ves krščanski svet in obsodil krutovlado, versko in kulturno uničevanje na Ruskem. S smešnim papeža po listih smešijo sami sebe in spričujejo svojo onemoglost in glupost. Spravna sveta maša in molitve sv. Očeta na praznik sv. Jožefa je napravila zlasti na ruske izseljence v Rimu najgloblji vtis. V litanije, ki so jih molili po svetem opravilu, je sveti Oče vpletel tudi svetnike, ki jih Rusi posebno časte: sv. Gregorija, Vladimirja, Nikolaja, Anastazija, Bazilija, Cirila Jeruzalemskega, Gregorija iz Nazianza, sv. Metodija, sveto Heleno, Olgo, Pulherijo in sv. Terezijo Det. J. — Pri sveti maši je bila navzoča vsa ruska kolonija z največjo pobožnostjo. — Za poplavljenca na južnem Francoskem je papež Pij XI. poslal izdatno pomoč v znesku 100.000 frankov. — Kot zastopniki kardinalskega zbora se udeleže mednarodnega evharističnega kongresa v Kartagini početkom maja kardinali: Ceretti, Sin-

cero, Lépicier; poslednji kot odposlanec sve-tega Očeta Pija XI. — Pokojni kardinal Merry del Val je zapustil svojo imovino kongregaciji za širjenje vere v pomoč siromašnim misijon-skim postajam.

78 politikov pri duhovnih vajah. V »Domu duhovnih vaj« (Auwinkel pri Budapesti) se je veliki teden zbralo 78 ogrskih parlamentarcev (58 poslancev in 20 članov gosposke zbornice) k skupnim duhovnim vajam. Med drugimi so se te pobožnosti udeležili pravosodni minister Zsitvay, bivši ministrski predsednik Karel Huszar, nadžupan Budimpešte Fr. Ripka. i. dr.

Slavnosten obed revežev. Dominikanski prior Janez Szalay v Šopronju je dobil oni dan ogrsko državno odlikovanje. Na Ogrskem je navada, da oskrbe prijatelji in znanci odliko-vancu na čast slavnosten obed. Prior Szalay je pa prosil, naj njegovi prijatelji rajši pogoste gotovo število siromakov, kar se je tudi zgo-dilo. Na dvorišču redovne hiše so postavili veliko kuhinjo. Iz mesta je došlo 400 siromaš-nih ljudi. Vsak je dobil skledico krepke juhe ter en četrt kilograma dobrega guljaža.

Ali ste že prečitali papeževo okrožnico o krščanski vzgoji mladine?! Izšla je v sloven-skem prevodu. Da primerjamo svojo vneto za to velevažno in odločilno vzgojno besedo sve-tega Očeta — z zanimanjem, ki se pojavlja drugod, omenjamo to-le: Eden največjih ame-riških časopisov, newyorški »Times«, si je dal okrožnico takoj, ko je izšla, brezzično brzojavi-ti. 14 in pol ure je bilo treba za to porabiti. Prenesenih je bilo na ta način 12.000 besedi. Stroški so znašali 65.000 Din. — Je res razves-seljivo, če se beseda papeževa v današnjih časih tako vpošteva. — Slovenska knjižica s to velepomembno vzgojno vsebino je na raz-polago v trgovini Ničman (Ljubljana) za 4 Din, po pošti 5 Din.

Žalostna slika. V pruskem deželnem zboru je 449 poslancev. Od teh je 97 katoličanov, 177 protestantov, 3 židi, 143 brezvercev, 29 je takih, ki niso dali v verskem oziru no-bene izjave — so torej najbrž tudi brez vere. Tako izgleda zastopstvo naroda, ki je še 90% krščanski! Odkod ta žalostna slika?... Od-tod, ker so katoličani in še bolj protestanti pomagali z glasovanjem pri volitvah brezver-nim socialdemokratom. Tako zatrujejo nem-ški katoliški časopisi.

Ni jim všeč. Naslednik umrlega franco-skega maršala Foch, general Weygand, je izpostavljen v nekaterih nemških listih ostrim napadom. Ti listi zajemajo svoje podatke iz framasonskih časopisov, ki jih na Francoskem ne manjka. Takole modrujejo: »Umevno je, da je bil v vojni stiski postavljen na čelo armade klerikalni Foch, v mirnem času pa ne gre, da

bi bil načelnik generalnega štaba — klerika-lec.« Noben list pa ne more ovreči vojaške spretnosti novega generala, ki je Poljsko rešil boljševizma, ki je v Siriji vzorno deloval za domovino, ki je domoljub od nog do glave. Ima pa samo eno »strašno« napako, da ga pri-števaajo med »črne«. Hodi nam reč re-dno k službi božji in prejema re-dno svete zakramente, pa je tudi v prijateljskih odnošajih s katoliškimi škofi. V Varšavi je general Weygand spoznal tudi ta-kratnega nuncija Rattija, sedanjega pa-peža, ki je v oni stiski, ko je mesto trepetalo pred boljševiki in je vse z uradniki vred be-žalo, pokazal občudovano junaštvo in neustra-šenost.

Zaslepljenost do skrajnosti. Ruski sovjeti so na tem, da uničijo še družino. Vpeljati hočejo kolektivnost, t. j. skupno odrejo otrok, ki jih hočejo iztrgati iz družinskega življenja. V na-črtu imajo zasnovane skupne stanovanjske in spalne prostore. Član sovjetske krutovlade, ki je odpravil nedelje in vpeljal petdnevne tedne, zahteva, da se ta načrt čimprej izvrši. Tako hoče brezbožna ruska vlada uzakoniti po-polno šolo nenravnosti in pokvarjenosti. Ru-šenje npravstvenih temeljev bo kmalu doseglo vrhunec, ki mu bo sledil preobrat. Drugače biti ne more. — Kot nadaljnje dejanje uniče-valne besnosti, s katero se odlikujejo ruski sovjeti, označujejo časopisi — rušenje zgodo-vinskih svetišč med ruskim narodom. Meseca marca so sklenili sovjeti, da se mora podreti samostan Čudovo v Kremlu: cerkev in vse poslopje mora izginiti. Ta samostan spada med nastarejša kulturna središča Rusije. — Ruski sovjeti imajo povsod nekaj svojih somišljeni-kov, če ne odposlancev, ki jim skušajo pot pripravljati. Ko je bila na Dunaju splošna pro-ptestna prireditev proti ruski neronski vladi, so se sovjetski somišljeniki maščevali na ta način, da so na cerkve v temni noči načrtali razne protivverske napise; v Berlinu so smešili komunisti papeža s karikaturnimi slikami, ker je prvi sprožil protestno gibanje proti brez-boštvu sovjetov na Ruskem. S tem se seveda le sami osmešijo; sami sebi dajejo spričevalo vandalstva in pomanjkanja srčne olike.

Svoboda brez svobode. V Moskvi izhaja osem uglednih verskih časopisov, ki so močno razširjeni. Stavcem in tiskarnarjem se je pa dostavil poziv, naj izdelovanje takih časopi-sov ustavijo. Ker zasebnih tiskarn ni več, ni dvoma, da bo poziv imel uspeh. Enak ukaz so dobili tudi delavci v tovarnah za papir.

Pride čas... Neronstvo, ki uničuje ne-srečno Rusijo, je čulo obsodbo krščanskega sveta. Molitve, ki se opravljajo za rešitev ru-skih zatirancev, se množe. Kdaj bo bolje?

Kdaj bo Gospod nebes in zemlje posegel vmes? »Mihl vindicta« — (Deut 32) meni gre maščevanje, govori večni Sodnik. Božje uho, ki je čulo glas krvi Abelove, ne more biti gluho za vpitje prelite krščanske krvi, ki je tekla in teče na Ruskem. Božja Previdnost bo posegla v drzno in bogokletno gospodovanje ruskih mogotcev v trenutku, ki bo najbolj primeren. Božji prst bo tudi božjekletnemu in nečloveškemu paševanju brezbožnikov zapisal na steno »Mene«, »Thekel«, »Phares«.

Naj iz razvalin pravoslavne cerkve ruske vzcvete združenje z eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkvijo!

Mi katoličani se komaj maramo zavedati dolžnosti, ki nas kliče, da po svojih zmožnostih podpiramo in širimō dobre krščanske časopise; da bi v te namene kaj več žrtvovali, se malo čuti in malo opazi. — Zdaj pa poglejmo na druge vrste ljudi: Angleški komunisti so prejeli iz Moskve za ustanovitev lastnega dnevnika kar en milijon in stotisoč mark, t. j. več ko 14 milijonov dinarjev.

Že tretji. V spominu nam je še, ko je sedanjji papež Pij XI. 28. nov. 1926 v Rimu posvetil šest kitajskih duhovnikov-domačinov. Meseca marca je umrl že tretji izmed omenjenih škofov, namreč Ludovik Tschén iz frančiškanskega reda, star šele 55 let. Bil je bolan na pljučih.

Stolnica v Beogradu. Vprašanje o zidanju nove katoliške katedrale (škofijske cerkve) v Beogradu dozoreva. Mestna občina je že lani brezplačno odstopila stavbišče blizu kolodvora v površini 3800 m². Ako se bodo stavbniki izjavili, da je prostor primeren za monumentalno cerkveno stavbo, se bo čimprej položil in blagoslovil temeljni kamen. Natečaj za načrte je minil 31. marca. Došlo je vsakovrstnih načrtov do 400, nekaj od domačih umetnikov, nekaj iz inozemstva. Za najboljši načrt je določena nagrada 30.000 Din; druga in tretja nagrada: 22.000 Din, 15.000 Din. Stolnica bo posvečena, kakor se sedaj čuje, sv. Janezu Kapistranu, osvoboditelju Beograda od Turkov.

Sodi se, da bodo stroški za stolnico znašali do 15 milijonov dinarjev. Odbor za zidanje se nada, da bodo vsi katoličani v Jugoslaviji po možnosti prispevali, da se namera čimprej posreči. Kdor podari 1000 Din, postane ustanovitelj in se bo njegovo ime z zlatimi črkami vklesalo v marmornato ploščo.

Spominska kapelica. V Logarski dolini bodo zgradili turisti, letoviščarji in domačini kapelo, ki bo posvečena svetemu Pavlu v spo-

min † Pavla Šumana. Darove zbira odbor in njega pooblaščenec Vinko Kolman, kaplan v Solčavi.

Ljubljanska škofija. Novomašniki iz 5. letnika: Valentin Benedik, r. v župniji Šmartin pri Kranju; Bogomir Gande, r. v Trziču; Tomaž Holmar, r. pri Gospé sveti na Koroškem; Jožef Košir, r. v Ljubljani (franč. župnija); Peter Mihelič, r. v župniji Stari trg ob Kolpi; Janko Sedej, r. v Železnikih. — Iz 4. letnika: Anton Petrič, r. v župniji Polšnik; Viljem Pipp, r. v Lešah; Stanislav Skvarča, r. na Vrhniki; Martin Starec, r. v župniji Metlika. — Stalni pokoj je dovoljen Jan. Pfajfarju, župniku v Rudniku, in Juriju Rozmanu, župniku v Kovorju; začasni pokoj je dovoljen župniku M. Ahačiču v Lešah.

Novega župnika je dobila mestna župnija v Kamniku: dekana Mateja Riharja iz Šmartna pri Litiji.

Smrtna kosa. V Polhovem gradcu je 24. marca umrl vpokojeni župnik Štefan Rihar po dolgotrajnem bolehanju, star 61 let. V pokoj je stopil kot župnik v Dobu pri Kamniku. Večni pokoj! — Dne 3. aprila je umrl v Ljubljani msgr. Jan. Ev. Klobovs, vojaški superior v p., častni kanonik solnogr. kapitlja. Pokojni je bil rodóm iz znane Klobovsove družine v Škofji Loki. Služboval je nekaj časa na Goriškem, nato pa do vpokojitve kot vojaški duhovnik. Še kot vpokojenec je prav do zadnjega oskrboval v Ljubljani dušno pastirstvo med katoliškimi vojaki. Resno bolan je bil samo par dni, nakar je nepričakovano odšel k veliki armadi, ko je vse svoje časne in dušne zadeve lepo uredil. V oporoki se je spomnil svojega rojstnega mesta in cerkve. R. i. p.!

Božja pot. Skupno romanje k sveti Hemi na Krki bo letos od 14. do 17. maja. Priglasitve sprejema Janez Zupanc, vodja romanja, Javorje pri Poljanah nad Škofjo Loko.

Bl. Ozana Koterska. Dne 6. junija bodo imeli v Zagrebu proslavo beatifikacije Ozane Koterske. Proglašena je bila blaženim že pred dvema letoma. Sedaj je mladi umetnik Anton Auguštinčič izvršil krasen sarkofag (rakev), ki bo na dan proslave postavljen na oltar častitljive cerkve v Kotoru, kjer bodo počivali ostanki prve blažene v hrvatskem narodu. Sarkofag je iz medi in obložen s reliefnimi podobami v srebru. Napis: »Bl. Ozani Koterski. — Častilci. — MCMXXX.«

Početkom junija bo sarkofag na vpogled v Zagrebu. Hkrati bo v izložbi tudi slika blažene, ki jo je napravila neka redovnica iz Dalmacije ter razno mašno perilo in cerkvene

potrebščine. Vse to je dar zagrebških in osjeških usmiljenk za cerkev blažene v Kotoru.

Osrednji odbor za evharistični kongres, ki bo v Zagrebu od 14. do 17. avgusta t. l., ima svojo pisarno na Kaptolu br. 27, I. Kongres je skupna prireditev vseh katoličanov v Jugoslaviji. Odbor se je z vso vnemo lotil dela že pred meseci. Glavna mu je skrb za prehrano in prenočišče tisočev tujcev in domačinov, ki se bodo mudili v Zagrebu.

Iz Gorič. Poročamo o plemenitem dejanju, ki naj bi dobilo posnemalcev tudi drugod. »Bogoljub« je že večkrat grajal razvado tako zvane »šrange«, ko vozijo nevestin bališ v drugo župnijo; zahtevano odkupnino, ki jo ženin morda težko pogreši, so fantje navadno pogнали po grlu. Nasvet, naj se odkupnina — če je ženin res premožen in ga primeren dar ne obteži — obrne v koristne svrhe, so jeli tuintam upoštevati. Tako n. pr. so dobili fantje na Letencah od ženina A. K. iz Leš za odkup neveste M. K. iz Letenc precejšen dar v denarju. Od te svote so darovali 300 Din za poravnavo stroškov pri slikanju župnijske cerkve v Goričah. Čast in spoštovanje takim fantom. Imeli bodo lep spomin za poznejše čase. Hkrati bo pa imel tudi ženin-darovalec zavest, da je bil njegov dar dobro in srečno obrnjen. Živel! posnemalci!

MARIJINE DRUŽINE

Prošnja družbenim odborom.

Novoimenovano škofijsko vodstvo Marijinih družb za ljubljansko škofijo ima resno voljo, da bi za razvoj in porast Marijinih kongregacij storilo čim več koristnega. Storjeni so razni načrti, ki se bodo, kot upamo, z božjo pomočjo tudi izvršili. Seveda bo tudi našemu delu treba denarnih sredstev. Obrnili smo se že na nekatere strani za gmotno pomoč, prosimo pa tem potom vse kongreganiste in zlasti družbene odbore, naj v sporazumu z gg. voditelji zberejo letno članarino (1 Din za osebo), in nam ž njo pomagajo pri našem delu. V svrhu lažjega vplačila bomo gg. voditeljem razposlali položnice. Zagotavljamo Vas, da bomo vse Vaše prispevke porabili v ta edini namen, da bo kongregacijska misel med nami bolj in bolj cvetela in sad rodila.

Škofijsko vodstvo Marijinih družb za ljubljansko škofijo.

Priprave za veličastno Marijino slavlje na Ogrskem so v spretnih rokah in v najboljšem razvoju. Kakor smo že sporočili, bo v Budapešti po končani evharistični proslavi (19. avg.) dvadnevni splošni Marijanski shod (21. in 22.

avg.), kot sijajen biser v nizu slavnosti, ki se bodo letos razvrstile v počesčenje 900letnice, odkar je umrl ogrski narodni ljubljenec, kraljevi sin sv. Emerik.

Pričakovati je, da se bodo vse slavnosti razvile v versko manifestacijo posebne vrste in izredne lepote. 19. avgust je določen za evharistično procesijo na podonavskih ladjah: vsaka zastopana dežela, vseučilišče, glavno mesto, vlada itd. vse take korporacije bodo spremljale slavnostni parnik, ki bo na njem papežev poslanec obdan od škofov in kardinalov držal monštranco z Najsvetejšim, na manjših okrašenih ladjah. Stotisoči gledavcev bodo popevali ob obrežju in na hribcih ob Budi cerkvene pesmi s spremljevanjem orgel, ki bodo donele s pomočjo najnovejših megafonov na levem in na desnem bregu Donave. Dne 20. avgusta, ko bo praznovanje svetega Štefana, prvega kralja ogrskega in očeta svetega Emerika, se bo razvrstil običajni sprevod s svetinjami obeh svetnikov. Zvečer bo veličastna razsvetljava po mestu.

Tem dogodkom bo pa sledilo splošno zborovanje Marijinih družb. Dne 21. avgusta bo po vseh cerkvah skupno sv. obhajilo sodalov. Nato bodo imeli skupno posvetovanje predniki in zastopniki iz raznih dežel. Za popoldne je pa določeno slavnostno zborovanje vseh navzočih članov z nagovori v raznih jezikih in s sodelovanjem odličnih osebnosti na polju Marijanskega gibanja. Pri družabnem večeru na prostem se bodo zastopniki iz vseh dežel v prijateljskem razgovoru in razvedrilo bolje seznanili.

Dne 22. avg. bodo odkrili Marijanski spomenik na kraju, kjer je l. 1886. neki kongreganist prvi nataknil prapor krščanskih zmagovalcev, odstranil pa turško zastavo. Dopoldne bo dana prilika za zborovanja posameznih narodnosti, odnosno raznih skupin. Popoldne pa bodo udeleženci romali k Mariji v Puščavi (Mária-Remete). Za sklep je določena večerna družabna skupščina. (Udeleženci se priglašajo pri deželni zvezi Marijinih družb, Budapest, VIII. Horánsky-u. 20.) Cena v hotelih dnevno od 10 do 15 Pengö, v privatnih stanovanjih okrog 10 Pöngö. Za mladino razmerno ceneje.

Marijanska dežela — »regnum Marianum« — je ogrska dežela. To izpričuje predvsem veliko število raznih kongregacij. Med 373. jih je za dijaštvo in mlado moštvo 96. Vse se lepo razvijajo. Posebnost je v tem, da se ondi skavti¹ in člani Marijinih družb vzajemno in prijateljsko izpopolnjujejo. Dr. Rafael Maršal,

¹ Skavti so mladinska organizacija, ki ima — če je krščanska — za glavna pravila božje zapovedi; predvsem pa se udejstvuje v ljubezni do bližnjega. Skavti ljubijo naravo in se radi mude na prostem, zlasti poleti.

ki je med odličnimi dijaškimi duhovniki vzor skrbnega dušnega pastirja, pravi o razmerju med skavti in kongreganisti: »Izkušnja me uči, da je kongreganist izvrsten skavt, skavt pa izboren član Marijine družbe.«

Dijaško marijansko zborovanje se bo vršilo letos med 15. in 20. julijem v Celju. Bo to v prvi vrsti sestanek delegatov vseh 15 slovenskih marijanskih kongregacij in njihovih gg. voditeljev. Lansko zborovanje v St. Vidu je užgalo mogočno našo kongregacijsko misel, pa jo hočemo še bolj utrditi med našo mlado inteligenco. Podrobnejši program bomo objavili. Celje naj bo zopet nov cilj našega truda in Marijinega češčenja.

Razno.

Misijonska razstava ob misijonskem kongresu.

Dnevi od 7. do 12. septembra 1930 bodo za Ljubljano in za vso Jugoslavijo izredno važni. Vršil se bo prav v Ljubljani, prestolici Slovenije VII. mednarodni misijonski kongres. Zunanji odblesek kongresa in nekako ogledalo vsega misijonskega dela in misijonskih potreb bo tvorila velika misijonska razstava v prostorih vele-sejma, in sicer v paviljonu K. Razstava ima namen, v dušah naših ljudi vzbuditi živo zanimanje za misijone same in za njih potrebe, pokazati pa tudi katoliško zavest v naši državi, ki misijone tudi dejansko podpira.

Veliko nam je na tem, da damo misijonski razstavi sijaj zavedne manifestacije za misijonsko idejo samo, in pa dokaz, da se ne ustrašimo žrtev, kadar je treba katoliško akcijo podpreti tudi z žrtvami.

Prav radi tega se pa obračamo tudi do Marijinih družb, da bi skušale prispevati za razstavo, kolikor pač pripuščajo moči in sredstva. Za razstavo bi rabili razno cerkveno in mašno perilo (albe, rokete iz lahkega platna), oltarne prte, celotne paramente, svilo za zastore pred tabernaklji, blazinice za mašno knjigo, obleke za ministrante, različne vezene za oltarne prte, čipke itd. Vse te predmete bi po razstavi poslali našim misijonarjem kot dar Slovencev. Želeti bi pa bilo, da bi združena dekleta ali združeni fantje prispevali morda tudi kako cerkveno posodo, če ni mogoče kelihov, ciborijev in monštranc, pa vsaj posodice za kadilo, zvončke, mašne pulte, svečnike in slične cerkvene predmete. Hvaležno se pa sprejemajo seveda tudi denarni prispevki.

Tako bi mogla sodelovati pri mednarodnem akademskem misijonskem kongresu vsa

slovenska javnost, ki naj bi poleg materialnih darov prispevala za procvit misijonske ideje še številne duhovne darove, sv. obhajila in druga dobra dela. Le tako je mogoče, da bo vse naše misijonsko delovanje spremljal blagoslov božji.

Vsa darila naj se pošiljajo pripravljavnemu odboru za VII. mednarodnih akademski misijonski kongres, Misijonska pisarna, Semeniška ulica 2, Ljubljana.

Za pripravljalni odbor:

Dr. Gregor Rožman,
škof koadjutor, predsednik.

Dr. Lambert Ehrlich,
tajnik.

Prvi načelnik pravoslavne cerkve, patriarh Dimitrije, je umrl v Beogradu. Pokopan je bil z veliko svečanostjo 10. aprila. Pokojni je bil rojen l. 1846. v Požarevcu. Novoizvoljenega patriarha Varnava so umestili 13. aprila.

Za življenje.

Imamo pomoček za dobro vzgojo, pa ga povsod dovolj ne vpoštevajo: Zveličar mora kmalu v srce otrokovo priti, še preden se slabi nagoni v njem razpasejo. V današnjih dneh, ki so polni nevarnosti za otroško dušo, nudi Cerkev otrokom in njih staršem najvarnejše obrambno sredstvo: najsvetejši Zakrament oltarja, ki naj ga že mali pogostokrat prejema. Toda če hočemo, da bo zahteva po pričasnem in pogostnem sv. obhajilu prodrla, je potrebno, da starši sodelujejo, zlasti da pomagajo materem... Mati, ki vodi otroka že v nežni mladosti k svetemu obhajilu in sama v tem daje najlepši zgled, se pridružuje onim junaškim ženam, ki so donšale v naročju svoje otročiče k Jezusu. Ljubi starši! Če bodo vaši otroci prihajali od obhajilne mize s sojem božje ljubezni na obrazu, vam bodo donšali božji blagoslov v hišo — vaše vzgojno delo bo lahko!« (Iz pastirskega pisma krškega škofa, 1930.)

Pri materinski proslavi na predvečer praznika Marijinega oznanjenja je škof-koadjutor dr. Rožman v globokem, dovršenem govoru slikal krščansko mater, ki je največji dar božji: »Bistvena lastnost vsake matere je ljubezen. Prava ljubezen krščanske matere, razsvetljena po verskih resnicah, ima svoj vir v Bogu, v Stvarniku... Posebnost te božje ljubezni je v tem, da je tem globlja in toplejša, na čim večje število otrok se razdeli. Kakor solnce je; več ko imaš oken v stanovanju, več solnca dobiš. Materi so otroci pomnoževalci ljubezni, s tem pa tudi veselja... V vsakem otroku nanovo živi; čim večkrat

ji Stvarnik to življenje obnovi, tem bogatejša, tem srečnejša je, četudi so pomnožene skrbi. V tem je najčudovitejša skrivnost materinstva...»

Še in še. V berlinskem zdravniškem listu piše ondotni zdravnik, tajni svetnik profesor Ruber o ženski modi, kakor jo opazujemo zlasti v poletnem času, tudi tole: »Današnja modo z vsemi izrastki moremo le umevati, če imamo pred očmi docela padlo npravstvenost, kakršna se razkazuje v umazanem slovstvu, na manj vrednih gledaliških odrih in v kaba-retih in v filmu... Razvada, da se odgrinja

čimdalje več nagote, ne vodi do brezbriznosti nagote, — kakor nekateri trdijo — marveč povzroča stalno spolno razdražljivost. Mladina se tako uvaja v to nečisto ozračje, pa kmalu podleže nevarnosti. Nagota ženstva ima pri povprečnem človeku vsekar le za posledico razdraženje; saj drugega tudi ne namerava... Če presojamo vse s stališča ljudskega zdravja, imamo dovolj vzroka, da razvoj ženskega modnega gibanja le s pomilovanjem obsojamo...» Tako zdravnik kot čuvar ljudskega zdravja. Kaj pa pravi npravnost, kaj božja zapoved?

Odpustki za mesec maj 1930.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Filip in Jakob. P. o.: a) udom br. sv. R. Teleža v bratovski cerkvi; če te ne^omorejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o. a) vsem vernikom, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. Najdenje sv. Križa. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.

5. Ponedeljek. Sv. Pij. P. o. udom br. presv. Srca Jez., če obiščejo bratovsko cerkev.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

8. Četrtek. Prikazen sv. Mihaela. P. o.: udom br. za duše v vicah danes ali v osmini.

11. Nedelja. Varstvo sv. Jožefa. Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj. — Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja varstvo sv. Jožefa, dobe p. o.: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske Matere božje; d) isti kakor 13. dan.

13. Torek. Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi; kjer ni redovne.

17. Sobota. Sv. Paškal. P. o. istim, kakor 13. dan.

18. Nedelja. Sv. Feliks Kant. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jez. danes ali v petek. — P. o. istim, kakor 13. dan.

19. Ponedeljek. Sv. Ivo. P. o. istim, kakor 13. dan.

20. Torek. Sv. Benardín. P. o. istim, kakor 13. dan.

23. Petek. Pričetek pobožnosti šestih petkov pred praznikom presv. Srca Jez. Glej spodaj.

24. Sobota. Marija Pomočnica. P. o. udom br. naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec.

29. Četrtek. Vnebohod Gospodov. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkva; glej seznam odpustkov za Velikonoč v 4. števil. »Bogoljuba«; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine. — Tretjerednikom v. o. — Ker se ta dan obhaja god svete Magdalene Paciške, udom br. karmelske M. b. p. o.

30. Petek. Sv. Ferdinand. Kdor opravlja pred binškošmi ali v osmini praznika devetdnevnic na čast Sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek sedem let in sedem kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji. — P. o. istim, kakor 13. dan.

31. Sobota. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Sv. Angela. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca danes ali v osmini v bratovski cerkvi; b) istim, kakor 13. dan, kjer se ta dan obhaja spomin sv. Angele.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa p. o. — 2. Kdor prejme po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega sv. obhajilo in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 18. maja, prvi izmed petkov 23. maja. — 3. **Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju.** Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in kaj moli ali premišluje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnosti iznova začeti. Najprimernejše je, s pobožnostjo pričeti 11. maja. — Glede spovedi pri 2. in 3. pobožnosti velja tole: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadoblijenju odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, A. Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

svetogorski, sv. Mali Cvetki in sv. Antonu za dobljeno zdravje. — Jul. Vouk se zahv. † škofu Martinu Slomšku in sv. Mali Cvetki za urno rešitev hčerke iz velike tožbene težave. Opravljena je bila devetdnevna za beatifikacijo Slomška.

MARIJINE DRUŽINE.

Kostrivnica pri Slatini. 20 let je že poteklo od ustanovitve deklhiške Marijine družbe. V teh dveh desetletjih se je razvila v močno Marijino armado in prišla do popolnega razmaha pod vodstvom sedanjega župnika J. Slaviča, ki je ustanovil, odnosno poživil tudi fantovsko kongregacijo, ki šteje že lepo število ponosnih fantov. Sliko je objavil »Bogoljub« že l. 1926., ko je bila blagoslovljena družbena zastava. Naj da ljubi Bog še v bodoče obilo blagoslova in neustrašenega poguma zlasti našim fantom!

Bloke. Dne 6. marca se je poslovil od nas Anton Zgonc. Odšel je v Francijo. Bil je fant, da malo takih, saj je bil 14 let član naše Marijine družbe. 18 mesecev je nosil tudi vojaško suknjo, a se je vrnil nepokvarjen pod Marijino zastavo. Dragi fantje, kateri pravite, da je Marijina družba samo za ženske, posnemajte ga! — Od 16. pa do 19. marca smo imeli duhovne vaje za može in fante. Vodil jih je p. gvardijan Odilo iz Skolje Loke. Duhovnih vaj smo se udeleževali polnoštevilno. Na sv. Jožefa dan popoldne je bilo v Marijino družbo sprejetih šest kandidatov. Žal, da tako majhen sprejem za tako veliko župnijo. Upajmo, da ti fantje ostanejo cvet in ponos naše družbe in da privabijo še druge omahljivce.

Ponikva ob juž. žel. Dne 8. marca je po dolgem mučnem trpljenju mirno v Bogu zaspala zgledna mladenka Marija Cahon. Gospod jo je v najlepši dobi 22 let povedel na svoje rajске livade, kjer zdaj s svojim srebrnočistim glasom prepeva slavo in čast božjemu Jagnjetu in se raduje s svojo nebeško Mamico, saj je bila njena najvrednejša hčerka, saj se je mnogo trudila za čast božjega Srca. Bila je prava apostolka Jezusova; ni se ustrašila nobenih zaprek in težav, če je šlo za čast božjo in zveličanje bližnjega. Delovala je v vseh odsekih Marijine družbe neutrudljivo, dokler je ni kruta bolezen (jetika) priklenila na bolniško posteljo. Za vse to pa je zajemala moči vedno le v presv. Evharistiji. Njena najljubša pot je bila pred tabernakelj. Bila je več let tudi vneta in izborna cerkvena pevka. Zaradi mirnega in ljubeznivega značaja si je pridobila srca vseh, ki so jo poznali, kar je pokazal tudi njen pogreb. Belo oblečene tovarišice so jo z venci in cvetjem spremile k večnemu počitku. Članice so darovale za njo sv. obhajilo. Ob odprtem grobu je g. voditelj naslikal njeno življenje in delo-

vanje, pevski zbor pa ji je zapel »slovo Marijinega otroka«.

Snivaj sladko, draga Micika, ter prosi za nas pri Jezusu in Mariji, da bomo tudi mi sledili tvojemu zgledu!

Metlika. Zopet smo izgubili eno izmed boljših soseseter: umrla je Marija Zepuhar iz Drašič. Dolgo jo je mučila tihotapska bolezen — sušica. Pet mesecev je prav hudó trpela, a je bila vdana in pripravljena za pot v večnost. Smrti se ni bala. Preden je umrla, je želela videti obleko in svetinjo, ki jo je imela spremiti na mrtvaški oder. Zapustila je svet v soboto, dan Marijin, 5. aprila. Družabnice so ji zapele v slovo in jo častno spremile na pokopališče. N. p. v. m.!

Vurberg. V adventu 1929 sta imeli Marijini družbi mladeničev in deklcic duhovne vaje. Udeleženci so bili z njimi zelo zadovoljni. Zato sta jih hoteli imeti tudi Marijina družba za žene in može. Prva jih je imela tri dni pred svečnico. In na svečnico so imele vse žene skupno sv. obhajilo med sv. mašo z gorečimi svečami. Može so imeli duhovne vaje takoj za ženami po svečnici. Oba stanova sta se udeleževala duhovnih vaj v obilnem številu. Udeleženci so bili prav zadovoljni in uspehi jako lepi; 69 mož se je vpisalo v apostolstvo sv. obhajila. Zato se duhovne vaje za zakonske toplo priporočajo. Vodil jih je g. misijonar od sv. Jožefa pri Celju.

ODGOVORI.

M. J.: Ni lahko, kratko odgovoriti na vprašanje, ki posega tako silno v Vaše notranje življenje. Svetujemo, da o teh stvarih kaj več čitate. Prav sedaj nam je pri roki knjiga »Za visokim ciljem. — Pota in ovire krščanskega življenja.« (Naroča se pri Ničmanu v Ljubljani.) Deseto poglavje govori tudi o skušnjavah: »Sama na sebi še skušnjava ni greh, temveč je le vabljenje v greh. Dokler se zoper skušnjava borimo in jih odklanjamo, tako dolgo se prav nič ne pregrešimo... Šele kadar v skušnjava privolimo in nam je všeč in imamo nad njo dopadenje, šele tedaj žalimo Boga. Skušnjava čutili ni greh, pač pa je grešno, v skušnjava privoliti... Nobena skušnjava ni tako huda, da bi je ne mogli premagati... Seveda se moramo ogibati priložnosti in onih stvari, ki nam dajejo povod za skušnjava. Take priložnosti so n. pr. slaba družčina, slabe knjige, nedostojne predstave; nezmernost v jedi in pijači... Če domisljije nič ne brzdamo, če se popolnoma prostovoljno izpostavljam raznim grešnim nevarnostim, smo sami krivi, če se zbude skušnjava...«

Kar ste našli v poslanem pismu, tega večinoma in redno ne moremo imenovati tako priložnost, ki bi vzbujala skušnjava. V tem slučaju mora biti nekaj boleznega. Nastalo je to stanje najbrž vsled prevelike občutljivosti in prevelikega strahu. Čuječnost je potrebna, a pretiranost utegne škodovati. Vse naj preмага ljubezen do Boga. Zaupajte svoje težave spovedniku in ravnajte se po njegovem navodilu. Berite zgoraj omenjeno knjigo!

C. B.: Prazniki, ki jih pri nas večina ljudi še posvečuje, četudi niso zapovedani, so sledeči: prvi dan po treh največjih praznikih, t. j. god sv. Štefana, velikonočni in binkoštni ponedeljek; trije Marijini prazniki, t. j. svečnica, Marijino oznanjenje in Marijino rojstvo. — Dr. z Dolenskega. Si ne upamo objaviti, ker je bila dotična pot v takih okoliščinah očitno nevarna in bi bilo treba tako spremstvo takoj odkloniti. Vsake bližnje priloznosti se je treba otresti!

R. Š.: Poglejte v »Vel. katekizem«. Tam dobite pri vprašanju 34. »Kako se prekrizamo?« — tale odgovor: Pokrizavamo se na dvojen način: 1. tako, da s palcem desne roke naredimo križ na čelo, usta in prsi in pri tem izgovarjamo besede: »V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen; ali 2. tako, da se z desno roko dotaknemo čela in prsi, potem leve in desne rame ter obenem izgovarjamo besede: »V imenu Očeta — in Sina — in Svetega — Duha. Amen.«

Drugi način (latinski križ) je v navadi pri vseh, razen pri nekaterih severnih narodih. Prvi način je dobil tudi označbo nemški križ. Izberete torej lahko prvi ali drugi način; — glavno je, da se človek pravilno pokrižuje in da točno izgovarja tudi besede.

Str. v M.: Vsekako se je treba izogniti. Zavedajte se: Kdor gre radovoljno v bližnjo priloznost za smrtni greh, smrtno greši, tudi če v tisti priloznosti slučajno ne pade. — B. SL.: Naj Vas pravi duh, ki veje iz poslanih pesmic, vsekdar spremlja. Če prvenci pesniških poskusov ne najdejo častnega mesta v listu, Vam radi tega ne sme pogum upasti. Za zdaj pohvalimo Vašo dobro voljo. Naj Vam bo v tujini naš »Bogoljub« trajen spremljevalec. Perišče pozdravov!

DOBRE KNJIGE.

Dr. Mihael Opeka, *Kralj vekov*. Tri-najst govorov o Bogu. Ljubljana 1930. Založila Prodajalna K. T. D. H. Ničman. Cena 20 Din, po pošti 1.50 Din več. — Ko bi Boga prav poznali, bi tudi prav živeli. Pa ga ne poznamo. Z veseljem torej pozdravljamo in toplo priporočamo novo zbirko govorov odličnega ljubljanskega stolnega pridigarja. Knjiga »Kralj vekov« govori o Bogu in božjih lastnostih. Pisana je živahno, jasno, poučno, tako da jo vsak tudi priprost čitatelj lahko razume. Vzemite in berite!

Tri slovenske maše za mešani zbor in orgle zložil Emerik Beran. Odobril ljubljanski knezoškofijski ordinariat, založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena 36 Din, glasovi po 5 Din. Te mašne pesmi so namenjene zlasti za manjše cerkvene zборе in za zборе na srednjih solah ter so vsled tega kar najbolj enostavne in kratke. Imenovali bi jih lahko liturgične, ker se besedilo ujema z deli sv. maše. Za darovanje ima tretja maša pač Marijino pesem, prva maša pa ima pod naslovom »offertorium« slavospev Kristusu.

Odpevi za litanije lavretanske in presv. Srca. Za mešani zbor zložil P. Hugolin Sattner. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena 12 Din. Prav za ta namen smo želeli nove zbirke že dalj časa. Prišla je. Hvala g. skladatelju, ime jamči, da so vse popevčice vrlo porabne.

Doraščajoči otrok in volja božja. Pastirski list knezoškofa krškega, dr. Adama Hefterja (1930) obravnava pod tem naslovom važna vzgojna vprašanja. Pred 5. leti je škof Hefter postal pastirski list z naslovom »Otrok v razvoju in volja božja«, v tem listu se nauki nadaljujejo. Otroka,

ki je pri krstu postal otrok božji, naj navajajo starši in vzgojitelji za pokorščino do Boga, za samopremagovanje, za resnicoljubnost, za čistost. V to naj pomaga predvsem zgodnje sv. obhajilo!

»Okrožnica svetega Očeta o vzgoji.« Zdi se, da je premalo zanimanja med nami za ta tako važen spominek zlatomašniškega papeževega jubileja. Zlata maša je dala le povod, da je papež Pij XI. v obliki okrožnice izročil vesoljnemu svetu modro in previdno sestavljena glavna pravila in navodila za vse, ki so po svojem poklicu in stanu dolžni skrbeti za dobro vzgojo mladine. Vsebinske knjizice je veljavna za vse čase in kraje. Naša dolžnost je, da jo dodobra pregledamo. Naroča se v prodajalni K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. S poštnino stane 5 Din, pri skupni naročbi znaten popust.

Valentin Bernik: *Marija in Jezusovo presveto Srce*. Rožnicenske šmarnice. Maribor 1929. Cena vez. izv. 28 Din. Dobe se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani. — Za letošnje šmarnično berilo priporočamo že znanega pisatelja lepo knjigo o Marijinem češčenju. Na podlagi molitve sv. rožnega venca združuje obojno češčenje: Marijino in presv. Srca Jezusovega. Berila niso predolga, vsako zaključuje lep zgled. Tudi za privatno čtivo so primerna.

† Škof dr. Josip Marušič. Na veliki četrtek je umrl škof senjsko-modruški dr. J. Marušič, mož globoke izobrazbe, apostolske gorečnosti in izredne ljubezni do ljudstva svojega in do svoje duhovščine. Iz preprostih razmer se je povzpел do visoke službe in časti vsled posebne darovitosti in pridnosti. Pokojni je čutil veliko boleost, ker v svoji revni, pa obsežni škofiji ni imel duhovskega naraščaja. Dosegel je, da se pripravlja sedaj 14 bogoslovcev na duhovski stan. Ko je videl, da se mu bliža zadnja ura, je sklical svoje duhovnike — prejel v njihovi prisotnosti sveto popotnico ter se poslovil od njih.

DOM SLUŽKINJ V LJUBLJANI

Ljubljana postaja veliko mesto ne le po svoji razsežnosti, marveč tudi po svoji bedi, ki tlači zlasti nižje stanove. Med najbolj zapuščenimi stanovi so tudi služkinje, zlasti služkinje, ki so po dolgem trpljenju in delu dosegle lepo starost, a jim je prevrat uničil vse prihranke. V službo ne morejo, beračiti jih je sram. Niso zaslužile take usode. Mlajše pa, ki so v službi, so v vedni nevarnosti, da jih naraščajoča gospodarska kriza srednjih stanov postavi na cesto, da se nehote pridružijo vedno večji procesiji brezposelnih služkinj, ki tavaajo od vrat do vrat, da iščejo zaslužka in kruha. Koliko jih je, ki jim moralne opore zmanjka in se izgube.

V krščanski ljubezni je pomoč, drugod je ne moremo iskati! In prav iz krščanske ljubezni do bližnjega se je v Ljubljani osnovala zadruga »Služkinjski dom«, ki bi naj nudila

starim in onemoglim služkinjam zasluženno zavetišče, brezposelnim, izpostavljenim raznim nevarnostim, pa moralno in materialno oporo, bivališče, posredovanje za službo, pouk o vedenju, šivanju, o ročnih delih. Zasilni »Marijin dom« je glasna priča, kako potreben je »Dom služkinj«. V devetih mesecih je prenočilo 951 deklet 7589krat! Otvoril je tudi kuhinjo, kjer dobe siromašne služkinje kosilo za 3 Din; večerjo pa za 2 Din. Nalašč za to nastavljena šivilja poceni dela za služkinje obleke. Da so pa tudi same priučke šivanju, se prirejajo večerni šivalni tečaji. Prostori so pa premajhni, misliti je treba na lastni večji dom. Zemljišče je že kupljeno, je pa še zadolženo; načrte za dom že imamo, nimamo pa sredstev, da bi z gradnjo pričeli. Obrnili smo se za pomoč do najvišjih državnih funkcionarjev, obrnili smo se do javnosti, do denarnih zavodov, do občin, do posameznih organizacij, vse v upanju, da je krščanska ljubezen med Slovenci še doma in da ima Slovenija še srce za svoje bedne hčere, ki bi rade svoj dom, večne brezdomke.

S prav posebno prošnjo se pa obračamo do vas, Marijine hčere in Marijini sinovi, ki

dnevno doprinašate svoje žrtve v čast Mariji Pomočnici. V čast Mariji, ki naj nam izprosi, da se nam želja po domu skoraj uresniči, darujte duhovne darove, sv. obhajila, spovedi in samozatajevanja za blagor dobrotnikov. Ne pozabite pa tudi na denarne darove, ki naj skoraj pripomorejo do stavbe »Marijinega doma«. Kdor in katera že more, naj odkupi eno opeko z darom 100 Din. Deležni in deležne boste duhovnih dobrot, ki jih bo Marija, naša in vaša zaščitnica bogato delila. Posebej bo pa v ljubljanskih cerkvah darovanih od Velike noči do konca leta 300 maš: polovica za pokojne dobrotnike, ki jih sami in same priporočate, polovica pa za druge namene. Pri ljubezni do Marije, pri nesebični krščanski ljubezni vas kličemo, priskočite na pomoč, da bo v Ljubljani že letos ponosno stal »Marijin dom« za služkinje.

Zadruga »Služkinjski dom«.

DAROVI

Za »Slovenski sklad«: Ana Puc (Col pri Vipavi) 65 Din. Za »Kruh sv. Antona«: Anton Vodopivec (Begunje pri Cerkljici) 50 Din.

Prava pot, ki vodi do ozdravljenja živcev!

Bolni, izčrpani ženci zagrenjujejo življenje, povzročajo mnoge bolezni, kakor bodi aje, trganja, omotico, tesnobnost, žume v ušesih, motenje v prebavi, pomanjkanje spanja neveselje do dela in druge slabe pojave.

Moja ravnokar izišla poučna razprava Vam pokaže pravo pot, kako se boste osvobodili vseh takih bolezni.

V tej brošuri so opisani vzroki, postanek in zdravljenje živčnih bolezni po dolgoletnih izkušnjah. — To veselo sporočilo zdravja pošljem vsakomur

popolnoma zastonj.

Tisoči zahvalnic potrjujejo edini obstoječi uspeh neumornega vestnega raziskovalnega dela za dobrobit trpečega človeštva. Kdor pripada velikemu številu živčno bolnih in kdor bolega na teh mnogoštevilnih pojavih, naj si takoj nabavi mojo knjižico utehe!

Prepričajte se sami,

da vam nič neresničnega ne obljubljam, kajti v priložnih dveh tednih pošljem vsakomur, ki mi piše, popolnoma **brezplačno** in franko ono poučno razpravo. Zadošča dopisnica na:

Ernst Pasternack, Berlin S. O., Michaelkirchplatz 13. Abt. 473.

2krat
prihranite

ČAS in **DENAR**
SCHICHTOVO
JELEN MILO